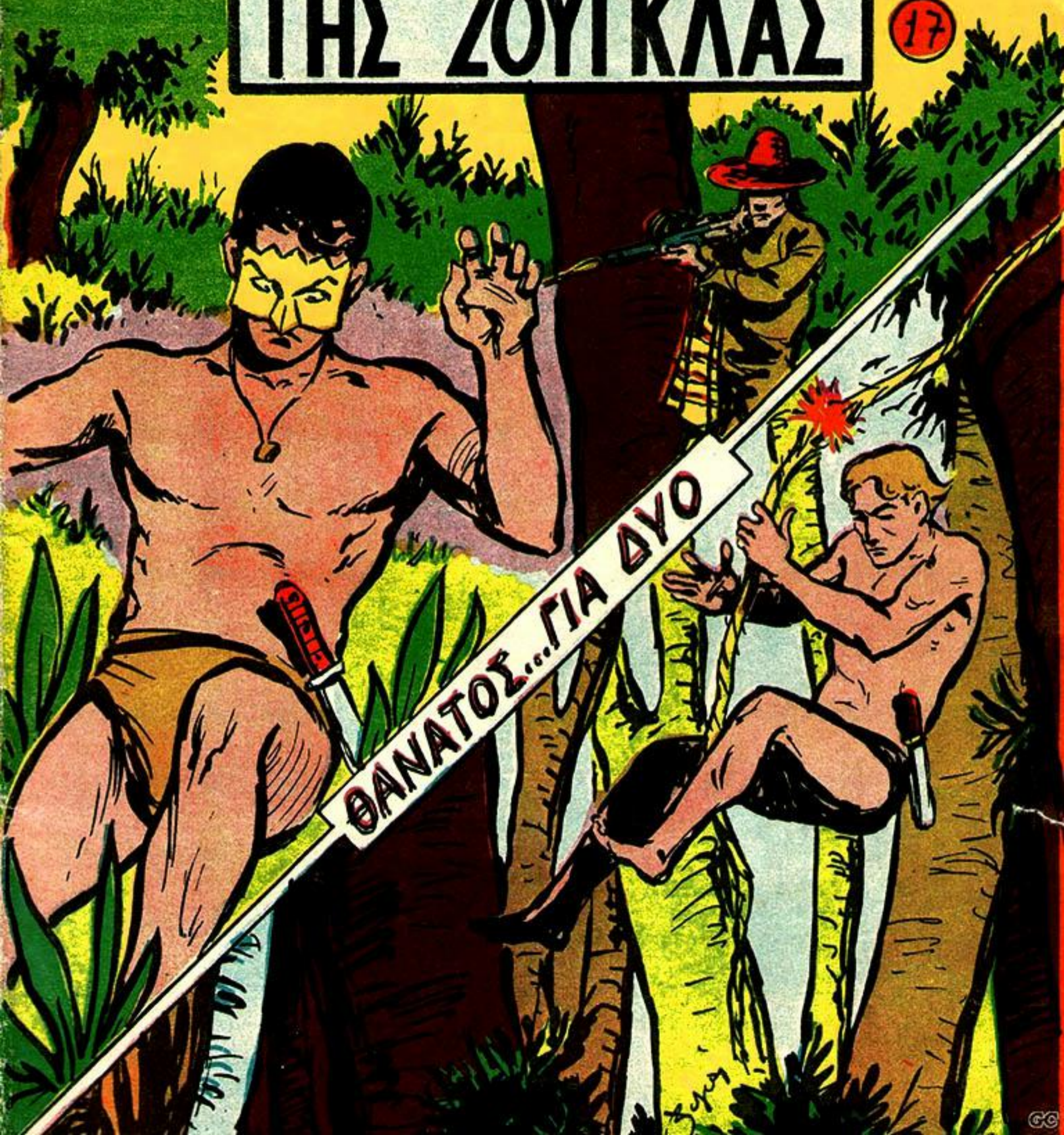

ZOPPO

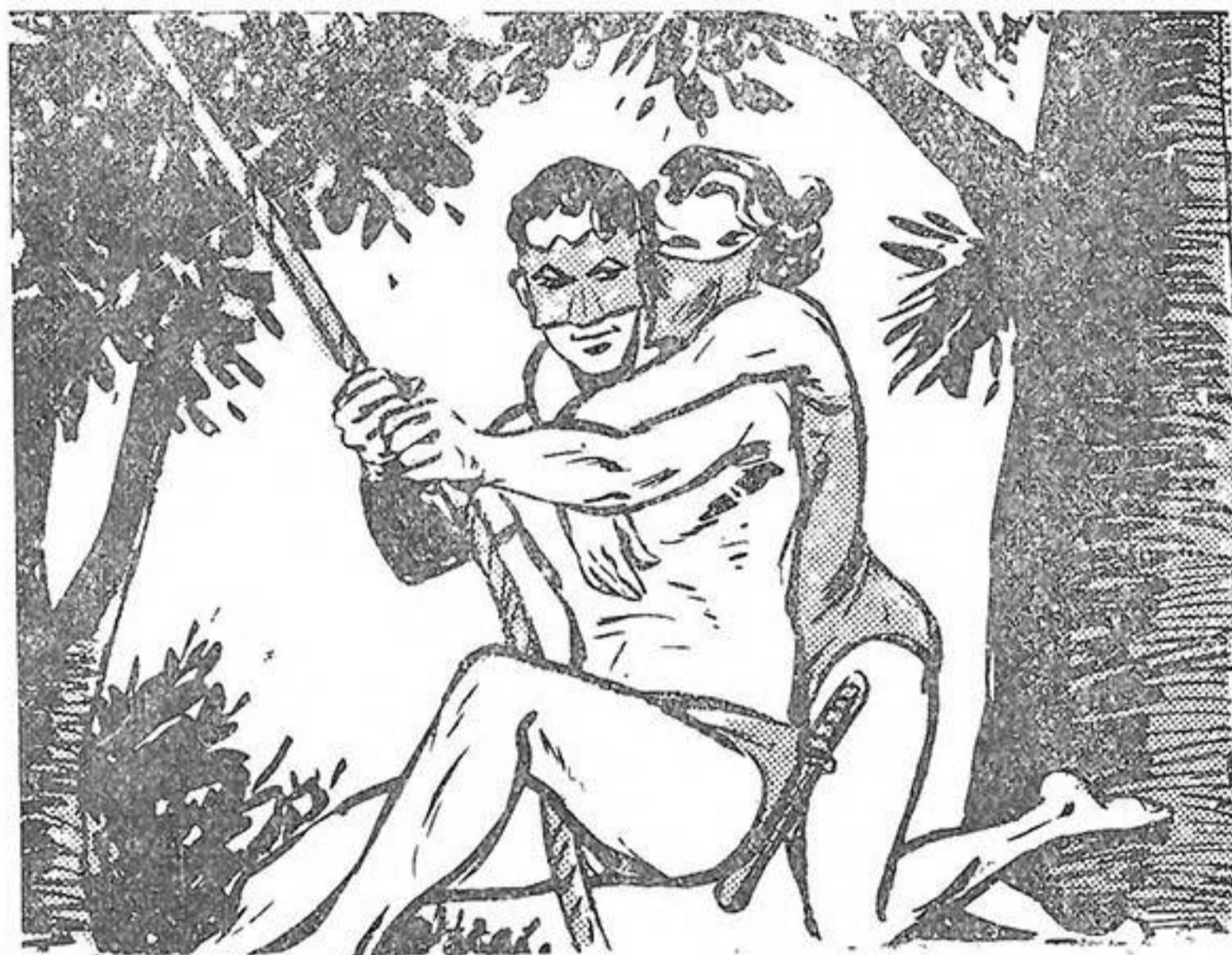
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

17

ΘΑΝΑΤΟΣ ΓΙΑ ΛΥΟ!

Σωτηρία

(1) ΖΟΡΡΟ τῆς Ζούγκλας τρέχει μέσα στήν παρθένα ζούγκλα, πηδώντας ἀπό δέντρο σέ δέντρο μ' ἓναν πραγματικά ἐκπληκτικὸν τρόπο.

Και εἰς δὲν θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῆ ὅτι κάτῳ ἀπὸ τῆ χρυσῆ μιάσικα τῶν ἱερέων Ἴνκας, κρύβεται στ' ἀλήθεια ὁ Ἔλ Ρεϋ καὶ ὄχι ὁ ἴδιος ὁ Ζορρό!

Κι' ἄμως ἔτσι εἶναι!

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ γιγαντόσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας.

Τὰ ξανθὰ του μαλλιά εἶναι τώρα μαύρα!

Μεταμφιεσμένος ἔτσι ἔχει τιμωρήσει μερικοὺς κακούργους (*) ποὺ θέλησαν νὰ ληστέψουν τοὺς δύστυχους χωριάτες καὶ τώρα γυρίζει μὲ τὸν τρόπο ποὺ μόνο αὐτὸς κι' ὁ ἀληθινὸς Ζορρό ξέρουσαν νὰ ταξιδεύουν μὲς στὸ παρθένο δάσος, πηδώντας μὲ τεράστια ἄλματα ἀπὸ τὸ ἓνα δέντρο στὸ ἄλλο καὶ ἐξουδετερώνοντας ἔτσι τὴν ἀπόστασι!

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Ὁ Περὲθ συλλαμβάνει τή... Νάγια!»

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

κατὰ τρόπο ἐκπληκτικό.

Τὸ πῶς ὁ Ἔλ Ρέϋ ἀπὸ ξανθὸς βρέθηκε μελαχροινὸς καὶ φορῶντας τὴ χρυσὴ μάσκα τῶν Ἰνκας τοῦ Ζορρό καὶ κρατῶντας καὶ τὸ μαστίγιό του, βρίσκεται στὴ ζούγκλα ἀντὶ γιὰ ἐκεῖνον, ἐνῶ ὁ ἀληθινὸς Ζορρό εἶναι τραυματισμένος βαριά στὸ κρεβάτι τοῦ σπιτιοῦ του στὴν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, εἶναι κάτι πού εἶναι ἤδη γνωστὸ στὸν ἀναγνώστη.

Τώρα ὁ Ἔλ Ρέϋ, πού δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν δίδυμο ἀδερφὸ τοῦ Δὸν Πάμπλο Ντε λόρο, γυρίζει στὸ κτῆμα τοῦ ἀδερφοῦ του γιὰ νὰ τοῦ πῆ ὅτι ἐτελείωσε ὅπως ἔπρεπε τὴν ἀποστολή του καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ γιὰ πάντα στὴν ἀπέραντη ζούγκλα, ὅπου θὰ περάσῃ καὶ τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ του...

Ὡστόσο ἄς μὴν φτάσουμε τόσο μακριά, γιατί καὶ στὴν ζωὴ γίνονται πάρα πολλὰ πράγματα κάθε τόσο, πού μᾶς κάνουν ν' ἀλλάζουμε θέλοντας καὶ μὴ τίς ἀποφάσεις μας...

Πολλὲς φορές τὸ μέλλον μᾶς ἐπιφυλάσσει γεγονότα πού ἴσως δὲν θάταν δυνατὸν οὔτε ἀπὸ τὴν φαντασίαν μας νὰ περάσουν.

Λοιπὸν ὁ Ἔλ Ρέϋ ἢ ὁ μεταμφιεσμένος Ζορρό, ἐκεῖ πού τρέχει γοργὸς σὰν τὸν ἄνεμον μέσα στὴ ζούγκλα, ξαφνικὰ σταματᾷ.

Μένει κοκκαλωμένος πάνω σ' ἓνα δέντρο, τὴ στιγμή πού ἐπρόκειτο ν' ἀρπάξῃ ἓνα φυ-

τικὸ σχοινὶ γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ τεράστιο καὶ ἐκπληκτικὸ ἄλμα του στὸ ἐπόμενο δέντρο.

Τὰ μῆτια του γουρλώνουν κάτω ἀπὸ τὴ χρυσὴ μάσκα του.

Τ' αὐτιά του τεντώνονται ἀνήσυχα...

Κάτι φωνὲς ἔχει κἀκούσει μέσα στὸ παρθένο δάσος, λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὸ σημεῖο πού βρίσκεται.

Δὲν προλαβαίνει ὥστόσο νὰ κἀνῃ κόπο γιὰ νὰ καταλάβῃ ποιοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού φωνάζουν, οὔτε τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο ξεφωνίζουν ἔτσι.

Ἀπότομα μέσα στὴ γαλήνη ξεσποῦν μανιασμένοι πυροβολισμοὶ πού κι' αὐτοὶ ὅμως κρατοῦν γιὰ πολὺ λίγο κι' ὕστερα σταματοῦν.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ χωρὶς νὰ διστάσῃ περισσότερο —καθὼς ἔχει ἀρπάξῃ γερὰ τὸ φυτικὸ σχοινί, κἀνῃ ἓνα πήδημα καὶ τὸ κορμί του σχηματίζει μιὰ ἀπίστευτὴ τροχιά στὸν ἀέρα, ὥσπου νὰ βρεθῇ σ' ἓνα ἄλλο δέντρο πού εἶναι καμιμιὰ εἰκοσαριὰ μέτρα πιὸ πέρα.

Τὰ πόδια του, μαθημένα, χωρὶς κανένα κόπο σκιαλώνουν πάνω στὴ χοντρὴ διχάλα ἐκεῖνου τοῦ δέντρου, ὅπου ὁ γίγαντας τῶν δασῶν στέκει ὀλόρθος καὶ ἀφουγκράζεται πάλιν.

Ἀκούγεται μιὰ ἀγριοφωνάρα πού τούτῃ τὴ φορὰ δὲν τοῦ χρειάζεται καθόλου οὔτε κἀν σκέψιν γιὰ νὰ καταλάβῃ σὲ ποῖον ἀνήκει.

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ χοντρο-Περέθ, τοῦ διοικητοῦ τῆς ἀ-

στυνομίας της 'Αθιέντα ντέλ Σόλ!

— 'Από κεί, χασομέρηδες! δυρλιάζει ο έξαιγριωμένος άστυνόμος μ' όλη του τη δύναμι. 'Από κεί πέρα έφυγε τρέχοντας ή άτιμη!... "Ωωωχ. "Ωωωχ!... τo χεράκι μου! Μαντόνα μία! Πάω στοίχημα ότι μου τo ξεκόλλησε!... "Ωχ! 'Ακόμα εδώ είσαστε, βλάκες; 'Από κεί! 'Από κεί!... Τη θέλω ζωντανή, τ' άκούτε; Να μου τη φέρετε ζωντανή έστω κι' αν χρειαστή νά... τη σκοτώσετε!... Ρίχτε της στο ψαχνό! Μή τη λυπάστε! Είναι μιá μάγισσα! Δεν είναι γυναίκα αυτή!... Είναι μιá μάγισσα που θέλει φωτιά!...

Ο Περέθ έξακολουθεί να βρίζη και να φωνάζη όσο πιο δυνατά μπορεί, ότι τούρχεται στο κεφάλι.

Γροβάει τρομερούς πόνους από τo χέρι του που πραγματικά παρὰ λίγο να τού τo ξεκολλήση ή Νάγια με τo Βέλο, μ' εκείνο τo ζίου - ζίτσου που τού έκανε λίγο πριν!

Μαζί με τούς πόνους βέβαια, ο μεγαλύτερος λόγος για τόν φοβερό θυμό του, είναι που την έπαθε από μιá γυναίκα.

Παρ' όλο που κανείς από τούς άντρες του δεν βρισκόταν μπροστά εκείνη τη στιγμή για να γίνη έντελώς ρεζίλι, ωστόσο πάλι αυτός δεν μπορεί ούτε στον έαυτό του να συγχωρήση ένα τέτοιο πάθημα και πάει να τρελλαθή.

Όσο περνάει ή ώρα, αντί να συνέρχεται και να τού περ

νάη, τόσο μανιάζει πιο πολύ, γιατί τόσο περισσότερο τo συλλογίζεται και δεν μπορεί να τo χωνέψη.

Στo μεταξύ οί άντρες του δεν κάθονται άργοί.

Βλέποντας από που τούς έδειξε ο προϊστάμενός τους ότι έφυγε ή Νάγια με τo Βέλο, σχεδιάζουν όλόκληρη κυκλωτική κίνησι για να την βάλουν στην μέση και να τη συλλάβουν ζωντανή, όπως τo ζήτησε ο Περέθ.

'Από την άλλη όμως μεριά και ο "Ελ Ρέυ που έχει άκούσει τις πρώτες φωνές του Περέθ και ύστερα τούς πυροβολισμούς που έρριξαν οί άντρες του καθώς τούς διέταζε νά... βαρέσουν στο ψαχνό, δεν έχει σταθή στο ίδιο μέρος.

Όσο για τούς αστυφύλακες, έρριξαν τις σφαίρες στο άερα για να εύχαριστήσουν τόν προϊστάμενό τους και να δείξουν ότι... τo πήραν ζεστό, τo πράγμα αλλά στ' αλήθεια κανείς τους δεν διέκρινε τη τολμηρή κόρη της ζούγκλας.

Έτσι μέσα στο παρθένο δάσος έγινε ένα πρωτοφανές άνακάταμα.

'Αστυφύλακες τρέχουν γύρω - γύρω από δώ κι' από κει κυκλώνοντας μιá όλόκληρη περιοχή.

Ο μεταμφιεσμένος σέ Ζερρό "Ελ Ρέυ, τρέχει κι' εκείνος πρòς τo ίδιο μέρος, με σκοπό να έλευθερώση την Νάγια με τo Βέλο, που έχει καταλάβει ότι κινδυνεύει.

Όσο για τη Νάγια, τρέχει πραγματικά τρομαγμένη

χωρίς να ξέρη από πού πρέπει να πάη για να γλυτώση.

Τρέχει γρήγορα αλλά το μέρος αυτό της ζούγκλας δεν της είναι γνωστό.

Κανείς δεν μπορεί να τρέχη ολόϊσια μέσα στο παρθένο δάσος, αν δεν το γνωρίζει πολύ καλά.

Είδικα όταν τρέχης χωρίς να προσέχης και χωρίς προσανατολισμό, τις περισσότερες φορές θα κάνης κύκλους όλο στο ίδιο μέρος!

Το ίδιο παθαίνει τώρα και η άτυχη νέα.

Την πρώτη φορά παραλίγο να πέση στην αγκαλιά ενός αστυφύλακα του πατέρα της, καθώς βγαίνει με φόρα

πίσω από μια συστάδα θάμνων.

Στέκεται έγκαίρως και εύτυχως γι' αυτήν που τα καλύτερα όργανα τάξεως της 'Αθιέντα ντε Σάλ, δεν φημίζονται ούτε για την εύφυϊα τους, ούτε για την γρηγοράδα τους ούτε για τη... λεπτότητα των αισθήσεών τους!

Έτσι ο αστυφύλακας εκείνος δεν την παίρνει καθόλου είδησι και περνάει τόσο δίπλα της, που παρά λίγο να της πατήση τα γυμνά δάχτυλα του ποδιού της, που έξέχουν πίσω από τον θάμνο που έχει κρυφτή.

Η φωνάρα του αντηχεί μέσ' στ' ατύ της τόσο δυνα-

— 'Από κεί χασομέρηδες! 'Από κεί έφυγε ή... άτιμη!

Τὸν χτυπάει μὲ τὴ λαβὴ τοῦ μαστιγίου του

τῆ πού παραλίγο νὰ τῆς σπάσει τ' ἀκουστικά της τύμπανα:

— Νάγια!... Παραδώσου, γιατί θὰ σὲ σκοτώσουμε! Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ γλυτώσης! Τὸ εἶπε... ὁ σεγιὸρ Περέθ!

Μὲ πολὺ δυσκολία συγκρατεῖται ἡ Νάγια καὶ δὲν τοῦ ἀρπάζει τὸ πιστόλι πού κρατᾶει νὰ τοῦ τὸ σκάσει στὸ κεφάλι.

Τὸν ἀφίνει καὶ περνᾶει κι' ἐκείνη φεύγει πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι.

Ἄλλὰ δὲν πάει πολὺ παρακάτω καὶ πέφτει πάλι ἐπάνω σὲ ἄλλον ἀστυφύλακα πού κι'

αὐτὸς ἀπὸ φοβερὴ καὶ τρομερὴ στραβομάρα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν δῆ καὶ φεύγει ἀπὸ δίπλα της, κυττάζοντας πέρα νὰ τὴν ἀνακαλύψη.

Μ' ὅλη τὴν ἀνικανότητα τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀποσπάσματος, ἡ Νάγια καταλαβαίνει ὅτι διατρέχει κίνδυνο ἡ ζωὴ της.

Ἄν τὴν διακρίνη κανεὶς μπορεῖ νὰ τὴν τραυματίσει ἀπὸ μακριά.

Ἄν αὐτὸς πού θὰ τὴν διακρίνη ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶναι ὁ πατέρας της, ἀσφαλῶς ἡ σφαῖρα του θὰ τὴν ἀφήσει στὸν τόπο, γιατί ὁ Περέθ εἶναι δεινὸς σκοπευτής.

Ἡ κοπέλλα ἀρχίζει νὰ πηγαίνει σιγώτερα καὶ πιὸ προσεκτικά.

Καταλαβαίνει ἤδη τὸν κλοιὸ νὰ σφίγγεται ὀλοένα περισσότερο γύρω της.

Ἀκούει τὶς φωνές τῶν ἀστυφυλάκων ποὺ συνεννοοῦνται μεταξύ τους καὶ ξέρει πὼς στὸ τέλος ὁ κύκλος θὰ κλείσῃ τόσο, ποὺ ἀναγκαστικὰ θὰ τὴν συλλάβουν.

Σκέπτεται ν' ἀνέβῃ σὲ κανένα δέντρο νὰ κρυφτῇ.

Οἱ ἀστυφύλακες ὅμως ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἀργοῦν, γιατί ἢ κρυψῶναι αὐτὴ εἶναι πάντα ἢ πιὸ πρόχειρη μέσα στὴ ζούγκλα καὶ τὴν ξέρουν καλά.

Ἄν τὴν διακρίνουν σκαρφαλωμένη πάνω στὸ δέντρο ποὺ θὰ καταφύγῃ, τότε πιά εἶναι ποὺ θὰ μοιάζῃ σὰν ποντίκι στὴ φάκα καὶ δὲν θὰ μπορῇ νὰ γλυτώσῃ μὲ τίποτα.

Οἱ φωνές τοῦ Περὲθ ἀρχίζουν ν' ἀκούγονται πιὸ κοντά της.

Ὅπως εἶναι φανερὸ ὁ πατέρας της ἔχει συνέλθει κάπως ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ χεριοῦ του καὶ ἔχει ἐκστρατεύσει κι' ἐκεῖνος ἐναντίον της, μὲ ὅλο τὸ μένος τοῦ πολέμου ποὺ ἔχει ἀνάψῃ μέσα του γι' αὐτήν.

Ἀπελπισία ἀρχίζει νὰ τὴν καταλαμβάνῃ.

Πίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν αἰωνόβιων δέντρων, βλέπει σιλουέττες ἀστυφυλάκων, μιὰ νὰ φαίνωνται καὶ μιὰ νὰ χάνωνται.

Οἱ ἄντρες τοῦ Περὲθ βαδίζουν ἀργὰ ἀλλὰ μὲ σύστημα.

Ὁ κύκλος τοὺς γύρω της ἔχει μικρύνει πάρα πολύ.

Ἡ Νάγια τοῦ κάκου ψάχνει νὰ βρῇ κανένα πολὺ πυκνὸν θάμνο γιὰ νὰ κρυφτῇ ἐκεῖ μέσα.

Ἀκόμα κι' ἂν ἔβρισκε ὅμως, τὴν τελευταία στιγμή θὰ τὸ μετάνιωνε, γιατί θὰ καταλάβαινε ὅτι οἱ ἄντρες τοῦ πατέρα της δὲν εἶναι πιά καὶ τόσο βλάκες γιὰ ν' ἀφήσουν ἓνα τέτοιο μέρος χωρὶς νὰ τὸ ψάξουν στὸ πέρασμά τους.

Στὴν ἀπελπισία της συλλογίζεται πιὸ πολὺ τὸν πατέρα της καὶ τὴν δυστυχία του σὰν θὰ ἀνακαλύψῃ πὼς ἢ Νάγια εἶναι ἢ ἴδια ἢ κόρη του.

Ἀρχίζει νὰ σκέπτεται ἂν μπορῇ νὰ βρῇ τρόπο νὰ σκοτωθῇ καὶ νὰ καταστρέψῃ ἐντελῶς τὸ πρόσωπό της συγχρόνως, ἔτσι ποὺ ὁ Περὲθ νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ τὴν γνωρίσῃ.

Τέτοιος τρόπος ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῇ σ' αὐτὸ τὸ μέρος κι' αὐτὴ τὴν ὥρα.

Οἱ στιγμές ποὺ ἀπομένουν εἶν' ἐλάχιστες.

Τώρα ὅταν ἀκούει τὴν ἀγριοφωνάρα τοῦ Περὲθ, τῆς φαίνεται σὰν νὰ τὴν ἀκούῃ μέσα στ' αὐτιά της...

Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούει καὶ μιὰ ἄλλη ἀγριοφωνάρα.

Αὐτὴ τὴν τελευταία τὴν ἔχει βγάλει κατὰ λάθος ἓνας ἀστυφύλακας καθὼς βλέπει ἄξαφνα μπροστά του τὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας.

Δὲν προλαβαίνει νὰ βγάλῃ καὶ δεύτερη φωνή.

Δέν προλαβαίνει ούτε να κινήσει τὸ δάχτυλό του ἐπάνω στὴν σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ ποὺ κρατάει.

Ὁ τρόμος του εἶναι τόσο μεγάλος ποὺ βλέπει τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητή, τὸν τρομερώτερο δηλαδή ἄνθρωπο ἀπ' ὅσους ἔχει ἀκουστὰ πῶς ὑπάρχουν στὸν κόσμο, ὥστε μένει ἀκίνητος, σὰν μαρμαρωμένος.

Ὁ Ζορρό τοῦ δίνει τότε μιὰ μὲ τὴ λαβὴ τοῦ μαστιγίου του στὸ κεφάλι καὶ ὁ ἀστυφύλακας πέφτει... γιὰ ὕπνο.

Ὁ μασκοφόρος Τιμωρός, τὸν ἀρπάζει χωρὶς χασομέρια καὶ τὸν τραβάει μέσα σ' ἕναν θάμνο.

Τὸν κρύβει σ' αὐτόν.

Στὸ μεταξὺ ὅμως οἱ ἄλλοι ἔχουν ἀκούσει τὴ φωνάρα ποὺ ἔβγαλε τὴν πρώτη στιγμή ὁ συνάδελφός των ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

Ἐτοιμάζονται νὰ τρέξουν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὁ Περὲθ ξελαιουγγιάζεται.

— Προσέξτε, βλάκες!... Μὴν χαλάσετε τὸν κύκλο, γιὰ τὶ τότε εἶναι ποὺ θὰ μᾶς ξεφύγει!

Ὁ Περὲθ εἶναι ἀσφαλῶς ἐξυπνος ποὺ συλλογίστηκε κά τι τέτοιο, δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του, μὲ τί τρομερὸ ἀντίπαλο ἔχει νὰ κάνει.

Μιὰ στιγμή ἀργότερα ἀκούγεται δεύτερη ἀγριοφωνάρα καὶ εἶναι ἕνας ἄλλος ἀστυφύλακας σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο τοῦ κύκλου, ποὺ καθὼς περνάει ἀπὸ ἕναν χοντρὸ κορμὸ

αἰωνόβιου δέντρου, βλέπει ἄξαφνα ἐμπρὸς του τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Ὁ μασκοφόρος Τιμωρός, κάνει καὶ μ' ἐκεῖνον τὸ ἴδιο ποὺ ἔκανε μὲ τὸν προηγούμενο.

Σὲ ἕνα δευτερόλεπτο δηλαδή, ὁ ἀστυφύλακας βρίσκει ται κρυμμένος μέσα σ' ἕναν πυκνὸ θάμνο καὶ ὁ μεταμφιεσμένος σὲ Ζορρό, "Ἐλ Ρέϋ τρέχει... γιὰ ἄλλον!

Οἱ ἀστυφύλακες ἀρχίζουν νὰ τρομοκρατοῦνται.

Ὁ γιγαντόσωμος μασκοφόρος καταφέρνει καὶ κρύβεται τόσο θαυμάσια μέσα στὴν ὀργιαστικὴ βλάστησι, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν διακρίνη κανεὶς τους ἀπὸ καιμιὰ μεριά.

Ὡστόσο καὶ ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο κάτι ἔχει πάρει εἶδησι ἀλλὰ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Νόμου τὴν πλησιάζουν ἀκόμα ὀλοένα.

— Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ τὴν δῆ, νὰ φωνάξῃ ἀμέσως γιὰ νὰ τρέξουμε ὅλοι κοντά του!, οὐρλιάζει ὁ Περὲθ.

— Μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα σεμιόρ... ψελλίζει ὁ ἀστυφύλακας ποὺ βαδίζει κοντά του.

Ὁ Περὲθ κάνει ἕνα σάλτο ποὺ κανεὶς δὲν θὰ τὸ πίστευε ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο στὸ καλοῦπι του.

Βρίσκεται κοντὰ στὸν ἄνθρωπό του.

— Τί εἶδες; μουγγρίζει. Ποῦ τὴν εἶδες; Μίλα γρήγορα!

— Ὅχι ἐκεῖνη, σεμιόρ!... Μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα...

— Τί μωρέ άθλιε; Καιμιά ...πέρδικα;

— Όχι, σετιόρ!... Μοϋ φάνηκε πώς είδα τον... τον... σετιόρ Ζορρό!

Ο Περέθ αύτή τή φορά άναπηδάει σαν να τον χτύπησε κεραυνός πάνω στο κεφάλι.

Τά μάτια του γουρλώνουν.
Τά χείλια του τρέμουν.

Κάτι προσπαθει να πη αλλά είναι έντελώς άδύνατον να τά καταφέρη.

Τό πρόσωπό του —κατά τή συνήθειά του— αρχίζει πάλι ν' αλλάζει διάφορα χρώματα!

— Τόν... τον... τον ποιόν;

γρυλλίζει στο τέλος. Μίλα καλά, μωρέ! Τόν είδες τον Ζορρό τώρα ή στον ύπνο σου έχτες τό βράδι;

— Τώρα... τώρα, σετιόρ! Θάρρεψα πώς τον είδα που πηδούσε από τό ένα δέντρο στο άλλο, κρεμασιμένος σαν άράχνη από τήν άκρη ένός σχοινοϋ!...

Ο Περέθ δέν προλαβαίνει να πη τίποτ' άλλο.

Για τρίτη φορά μιá κραυγή τρόμου άστυφύλακια τους ξαφνιάζει.

Είναι ό τρίτος στη σειρά που τρομοκρατείται από τήν ξαφνική παρουσία του μασκοφόρου Έκδικητή, λίγο πριν

Τόν κρύβει μέσ τους φουντωτούς θάμνους

Δέν δσκολεύεται καθόλο νά τήν βρῆ

πέση ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ χτύπημα αὐτοῦ τοῦ τελευταίου.

Ὁ Περὲθ αὐτὴ τὴ φορά δέν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῆ.

Γιὰ τὴν Νάγια, γιὰ ὅποιονδήποτε μπορεῖ νὰ κάνῃ ὑπομονὴ καὶ νὰ φερθῆ ὡς τὸ τέλος μὲ βάσι ἓνα λογικὸ σχέδιο.

Μὲ τὸν Ζορρὸ ὅμως ὄχι!

Μὲ τὸν Ζορρὸ τὸν πιάνει μιὰ ἀλλόκοτη μανία καὶ θέλει νὰ χυμῆσῃ μπροστὰ σὰν ταῦρος κι' ὅ,τι βγῆ.

Ἔτσι καὶ γίνεται.

— Ποῦ τὸν εἶδες, ἠλίθιε; Μίλα γρήγορα; οὐρλιάζει. Πρὸς τὰ ποῦ πήγαινε;

— Πρὸς τὰ ἐκεῖ, σενιόρ!

ψελλίζει κατατρομαγμένος ὁ ἀστυφύλακας καὶ τοῦ δείχνει τὴν κατεύθυνσι μὲ τὸ δάχτυλο.

— Ἐπάνω του λοιπόν!

Καὶ μ' ἓναν βρυχηθμὸ λιονταριοῦ, ρίχνεται πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐνῶ οἱ ἄντρες του θέλοντας καὶ μὴ τὸν ἀκολουθοῦνε ἀγκομαχώντας καὶ μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια.

Ὅσο γιὰ τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, ξεχνιέται!

Κανεὶς δέν ἐνδιαφέρεται πιά γι' αὐτήν!

Μόνο ποῦ ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας — ποῦ εἶναι ὁ Ἔλ Ρέϋ στὴν προκειμένη περίπτωσι — δέν εἶναι εὐκόλο νὰ

συλληφθῆ ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες μέσα στὸ πράσινο βασίλειό του, γιατί μπορεί νὰ ἀναπτύξη πολὺ μεγαλύτερη ταχύτητα ἀπ' αὐτούς.

Κάνει ἓναν τεράστιο κύκλο μὲ δυὸ πηδήματα ἀκόμα καὶ ἐπιστρέφει στὸ ἴδιο μέρος, στὸ ὁποῖο ὅμως πιά δὲν ὑπάρχουν οἱ ἀστυφύλακες καὶ ὁ Περὲθ, πού ἔχουν φύγει τρέχοντας γιὰ νὰ τὸν συναντήσουν.

Βρίσκει τὴ Νάγια χωρὶς καμμιά δυσκολία.

Ἡ κοπέλλα ἔχει βγῆ ἀπὸ τὸν πρόχειρο κρυψώνα της καὶ τὸν περιμένει, γιατί τὸν ἔχει δῆ ἀπὸ πρὶν πού πηδούσε ὀλόγυρα, ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.

Τὸν κυττάζει μὲ τρομερὸ θαυμασμό ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλη ἀπορία.

Τὰ μάτια της γουρλώνουν ἀκόμα περισσότερο ὅταν βλέπει ὅτι στὸ στήθος τοῦ μασκοφόρου γίγαντα δὲν ὑπάρχει οὔτε τὸ παιρμικρὸ σημάδι ἀπὸ τὸ βέλος πού τὸ ἴδιο πρῶτ' εἶχε καρφωθῆ ἐκεῖ πέρα...

— Ζορρό!, λέει τρελλῆ ἀπὸ τὴ χαρά. Ὅταν ἀκουσα τοὺς ἀστυφύλακες νὰ φωνάζουν πῶς σὲ εἶδαν, φαιντάστη κα πῶς τοὺς εἶχε σαλέψει τὸ λογικό!... Πῶς εἶναι δυνατὸν αὐτό; Τὸ πρῶτ' ἦσαν σχεδὸν ἐτοιμοθάνατος ἀπὸ τὴν αἱμοραγία!... Τόσο λοιπὸν θαυματουργὸ ἦταν τό... βότανο πού σοῦ ἔβαλε στὴν πληγὴ σου ὁ Ἔλ Ρέϋ;

Ὁ... ψευτο - Ζορρό χαμο-

γελάει ἀλλὰ μὲ πικρόχολη διάθεσι, ἀπέναντι τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του.

— Ναί... λέει σιγὰ - σιγὰ. Φαίνεται ὅτι τὸ φάρμακό του ἦταν πραγματικὰ θαυματουργό!

Καὶ προσθέτει βιαστικὰ γιὰ νὰ τελειώνη αὐτὴ ἡ συζήτησις πού ὅπως φαίνεται τὸν ἐνοχλεῖ:

— Ἀλλὰ ἄς τ' ἀφήσουμε αὐτό... Γιὰ τὴν ὥρα... Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ τὸ γρηγορώτερο... Καὶ ὁ Περὲθ μπορεί νὰ ἐπιστρέψη κι' αὐτοὶ πού ἔχω κρύψει μέσα στοὺς θάμνους μπορεί νὰ ξυπνήσουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ καὶ νὰ μᾶς ἀρχίσουν στὶς πιστολιές!

Ἡ Νάγια φυσικὰ δὲν ἔχει καμμιά ἀντίρρησι σὲ ὅ,τι λέει ὁ... Ζορρό τῆς Ζούγκλας πού τὸν θαυμάζει σὰν θεό.

Εἶναι ἔτοιμη νὰ ξεκινήση ὅ,τι ὥρα τῆς πῆ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήση ὅπου τῆς πῆ.

Τὸν κυττάζει ὅπως τὸ σκυλὶ τὸν ἀφέντη του.

Μέσ' ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς μάσκας του ὁ Ἔλ Ρέϋ παρακολουθῶντας ἐκεῖνο τὸ βλέμμα, συγκινεῖται.

Πόσο θᾶθελε νᾶπαν γι' αὐτὸν ἐκεῖνο τὸ βλέμμα καὶ ὄχι γιὰ τὸν ἀδερφό του, πού αὐτὴ τὴ στιγμὴ παίζει τὸν ρόλο του!...

Ξαφνικὰ συνέρχεται.

Γυρίζει τὰ μάτια του ἄλλου.

Τῆς λέει ἀδιάφορα:

— Ἀνέβα στὸν ὦμο μου!

Ἡ Νάγια τὸν παρατήρει ἀνήσυχη.

Μ' ὄλο πού βλέπει ὀλοκάθαρα πὼς ὁ Ζορρό δὲν ἔχει ἀπολύτως τίποτα, δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ ὅτι τὸ ἴδιο πρωτὶ τὸν βρῆκε μ' ἓνα βέλος καρφωμένο μὲς στὸ στήθος του...

Ὁ Ἔλ Ρέϋ καταλαβαίνει τὴ σκέψι καὶ τὸν δισταγμὸ τῆς καὶ τῆς χαμογελάει πάλι, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ κουράγιο.

— Ἔλα!, τῆς λέει. Γρήγορα!...

Ἡ κοπέλλα δὲν διστάζει ἄλλο.

Σ' ἓνα λεπτὸ βρίσκεται ἀνεβασμένη στὸν ὦμο του κι' ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας ἀρχίζει πάλι τὸ ἐκπληκτικὸ ἐναέριο ταξίδι του, ἔχοντας κρεμασμένη ἐπάνω τῆς καὶ τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο.

Ὡστόσο φαίνεται ὅτι τὸ φορτίο αὐτὸ δὲν τὸ λογαριάζει καθόλου...

Τὰ καταφέρνει τὸ ἴδιο καλά ὅπως καὶ πρὶν πού δὲν εἶχε καθόλου φορτίο...

Ἔτσι, σὲ λίγο βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Περὲθ καὶ ἐπομένως μακριὰ ἀπὸ κάθε ἄμεσο κίνδυνο γιὰ τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο.

Ὁ Τάϊ Ἀόθα

ΕΙΝΑΙ περίπου ἡ ἴδια ὥρα. Μόνο πού δὲν βρίσκόμαστε πιά στὴ ζούγκλα ἀλλὰ στὸ κτήμα τοῦ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο στὴν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ.

Ὁ Δὸν Πάμπλο ὁ ἴδιος βρίσκεται στὸ πόδι!

Εἶναι πολὺ ἀδύνατος ἀκόμα ἀπὸ τὸ τραῦμα του καὶ τὴν αἱμοραγία πού εἶχε.

Ὡστόσο εἶναι τόσο καλά, ὅσο νὰ καταφέρνῃ νὰ δείχνῃ ὅτι δὲν ἔχει τίποτα.

Τὸ βότανο πού τοῦ ἔβαλε στὴν πληγὴ του ὁ Ἔλ Ρέϋ, εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ θαυματουργό.

Ἄν δὲν ἦταν αὐτό, ἀσφαλῶς ὁ Δὸν Πάμπλο μπορούσε νὰ μὴν ζοῦσε καν αὐτὴ τὴ στιγμή ἀλλὰ καὶ νὰ ἦταν ζωντανός, ἀσφαλῶς θὰ ἦταν κατάκοιτος καὶ μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

Υπάρχουν ὅμως μερικὰ φυτὰ μέσα στὴν παρθένα ζούγκλα, πού ἔχουν ἀληθινὰ ἐκπληκτικὲς φαρμακευτικὲς ιδιότητες.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν τὰ ἔχουν ἀνακαλύψει ἀλλὰ τὰ ξέρουν οἱ Ἰνδιάνοι τῆς περιοχῆς καὶ γενικῶς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνο πού ζοῦν μέσα στὴ ζούγκλα...

Ὁ Ἔλ Ρέϋ πού μεγάλωσε μέσα στὸ ἀπέραντο προάσινο βασίλειο, ἔμαθε ὅλ' αὐτὰ τὰ βότανα ἀπὸ τὸν μεγάλο του δάσκαλο, τὸν ἀρχιερέα τοῦ Ἡλίου, Ἀτάκ Ὁάννα.

Πιθανὸν λοιπὸν ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο, νὰ εἶχε ἀκόμα ἀνάγκη νὰ μείνῃ στὸ κρεββάτι του γιὰ κανὸν - δυὸ μέρες, παρ' ὄλο τὸ βότανο τοῦ Ἔλ Ρέϋ, γιὰ νὰ ἀνακτήσῃ ἐντελῶς τὶς δυνάμεις του.

Θεωρεῖ ὅμως ὀπαιοαίτητη αὐτὴ τὴ βόλτα πού κάνει τῶν

ρα μέσα στο κτήμα του και έν συνεχεία τόν περίπατό του ως τήν κεντρική πλατεία τής 'Αθιέντα ντέλ Σόλ, πού είναι γεμάτη από... ωραιόκοσμο αλλά καί... από αστυφύλακες τού Περέθ...

‘Ο λόγος από τήν αρχή πού σηκώθηκε και έχει κάνει όλη αυτή τή διαδρομή ο Δόν Ντελόρο, είναι ακριβώς να τόν δούν οί αστυφύλακες.

Ξέρει πώς όπωσδήποτε μόλις γυρίση ο σεμιόρ Περέθ, θα μάθη από τούς άντρες του ότι ο Δόν Πάμπλο έθεάθη στην πλατεία τής 'Αθιέντα ντέλ Σόλ, τήν ίδια ακριβώς ώρα πού εκείνος ο... άτιμος

ο Ζορρό βρισκόταν μέσα στη ζούγκλα!

Έτσι ο χοντρο - αστυνόμος, θέλοντας και μη αυτή τή φορά θα βεβαιωθή ότι είναι μεγάλη γράφα να πιστεύη πώς ο Δόν Πάμπλο και ο Ζορρό αποτελούν ένα και τó αυτό πρόσωπο!

Στό μέλλον θά... όρκίζεται ότι τά δυο αυτά άτομα δέν έχουν καμμιά σχέση μεταξύ τους!

Γιατί και στό παρελθόν ο μόνος λόγος πού τόν έκανε ν' αρχίση να ύποψιάζεται τόν Δόν Πάμπλο, είναι ακριβώς ότι ποτέ δέν έτυχε να σημειωθή ή παρουσία του σ' ένα μέρος, ταυτόχρονα με τήν πα

‘Ο Πάντσο... τó τσούζει!...

— Μεγάλη τιμή για μένα να σας βλέπω εδώ...

ρουσία του Ζορρό της Ζούγκλας σε ένα άλλο.

Αλλά ας παρακολουθήσωμε τον Δόν Πάμπλο.

Με σιγανό βήμα έκανε τη βόλτα του στο κτήμα του μέσα, όπου επισκέφθηκε μερικές οικογένειες υπηρετών του που το θεωρούσαν ως τη μεγαλύτερη τιμή που μπορούσε να τους γίνει, να βλέπουν τον ίδιο τον Δόν Ντελόρο μέσα στο σπίτι τους.

Είναι κάτι που δεν συνηθίζεται να το κάνει κανένας άλλος από τους κτηματίες της ίδιας περιοχής, που κρατούν σε μεγάλη απόστασι όλο το υπηρετικό προσωπικό τους

και σπάνια απευθύνουν έστω και έναν λόγο στους φτωχούς αυτούς ανθρώπους, αφήνοντας στους λογιστές και τους ταμίες τους να διεκπεραιώνουν αυτές τις υποθέσεις...

Μόλις ο Δόν Πάμπλο κουράστηκε από τον μικρό αυτόν περίπατο, βρίσκεται μπρός του ο γερο - Φερνάντο, που ανήσυχος τον ακολουθούσε τόση ώρα από μακριά με το άμαξι του.

Ο Δόν Πάμπλο μπαίνει σ' αυτό και φτάνει όπως είπαμε στην πλατεία της Αθιέντα ντέλ Σόλ.

Οι ωραιότερες σενιορίτες της κωμοπόλεως, που συνή-

θως κάνουν ὅτι δὲν βλέπουν τοὺς νεαροὺς κυρίους στὸν δρόμο καὶ περνοῦν μὲ πόζα καὶ μὲ τὰ μάτια χαιμηλωμένα στὸ πεζοδρόμιο, σκοτώνονται αὐτὴ τῆ φορά, ποῖα νὰ πρωτοχαιρετήση τὸν Δὸν Πάμπλο!

Κι' ὡστόσο καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν ἔχει ἀληθινὴ ἐκτίμησι στὸ ἄτομό του...

Ἐκεῖνες προτιμοῦν τοὺς ρωμαιοὺς καὶ τοὺς ἀτρόμητους καιμπαλέρος τῆς περιοχῆς.

Ὁ Δὸν Πάμπλο ἀντίθετα εἶναι τόσο μαλθακὸς καὶ ἀποφεύγει τόσο φανερά καὶ τὸν παραιμικρὸ κίνδυνο ἢ τὴν παραιμικρότερη σωματικὴ κόπωσι — ὡς καὶ τῆ γυμναστικῆ ἀκόμα! — ὥστε τὸν κουτσουπολεύουν μὲ κρυφά οἱ κοπέλλες τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ.

Ὁ λόγος λοιπὸν ποὺ τοῦ χαμογελοῦν τώρα, εἶναι τὰ πλοῦτη του καὶ τίποτ' ἄλλο!

Εἶναι πὼς οἱ πατεράδες τους τίς ἔχουν... ἐξορκίσει νὰ κάνουν ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον του, γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς περιοχῆς καὶ ἐπομένως ὁ πιὸ περιζήτητος γαμπρός!

Ὁ Δὸν Πάμπλο χαιρετάει κι' αὐτὸς τίς σενορίτες μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ του ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἀμαξίας του καὶ μ' ἓνα γοητευτικὸ χαμόγελο.

Τέλος ἡ ἀμαξα τοῦ Δὸν Πάμπλο σταματᾷ ἔξω ἀπὸ τὸν «Χρυσὸ Πετεινὸ», δηλαδὴ τὴν μεγάλην ταβέρναν ποὺ βρί-

σκεται στὴν πλατεῖα τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ μοναδικὴ σ' ὀλόκληρην τὴν κωμόπολι!

Ἔτσι, ἐκεῖ μέσα, μπαίνει ὅποιοσδήποτε!

Πελάτες τοῦ «Χρυσοῦ Πετεινοῦ» εἶναι οἱ μεγαλύτεροι παλιάνθρωποι ποὺ ὑπάρχουν στὸν τόπο καὶ συγχρόνως κι' οἱ μεγαλύτεροι ἀριστοκράτες τῆς περιοχῆς κι' ἀκόμα καὶ οἱ ἀστυφύλακες τοῦ Ἐλ Χόκλο, μὲ τακτικώτερον ἀπ' ὅλους τὸν χοντρο - Περέθ, ποὺ λένε πὼς ἡ κοιλιὰ του εἶναι σὰν βαρελάκι, ἀκριβῶς ἀπὸ τό... πολὺ κρασί ποὺ περιέχει!

Ὁ Δὸν Πάμπλο μπαίνει λοιπὸν στὸν «Χρυσὸ Πετεινὸ» καὶ ὁ Μιγκουέλ ὁ ταβερνιάρης, τρέχει — ἢ καλύτερα τσακίζεται — νὰ τὸν περιποιηθῆ.

Γεμάτος ὑποκλίσεις σκουπίζει στὴν ποδιά του τὰ βρωμόχερά του καὶ πισωπατώντας σὰν νὰ εἶναι κανένας βασιλιάς, τὸν ὀδηγεῖ ὡς τὸ τραπέζι ποὺ κιάθεται συνήθως.

Φυσικὰ ἡ γλῶσσα του δὲν παύει νὰ μιλάη σὰν νὰ τὴν ἔχει ἀκονισμένη γι' αὐτὴ τὴ δουλειά:

— Μεγάλην τιμὴ γιὰ μένα νὰ σὰς βλέπω ἐδῶ μέσα, στὸ τσιπεινὸ μαγαζάκι μου. Δὸν Πάμπλο!... Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νὰ ἔχη κανεὶς πελάτες σὰν καὶ τοῦ λόγου σας, διότι ἔτσι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῆ πὼς στὸν «Χρυσὸ Πετεινὸ» μαζεύονται.... μό-

νο παλιάνθρωποι!...

Λέει και άλλα πολλά τέτοια.

Ο Δόν Ντελόρο μόνο κουνάει τὸ κεφάλι του ἀφηρημένα κάνοντας ὅτι τὸν ἀκούει, μ' ἓνα μόνιμο χαιμόγελο στὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του.

Στὴν πραγματικότητα τὰ αἰτίσια μάτια του παρατηροῦν μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅλα ὅσα συμβαίνουν ἐκεῖ μέσα.

Ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ ὑπάρχουν ἐκείνη τὴ στιγμή μέσα στὴ μεγάλη σάλλα τῆς ταβέρνας.

Τὰ περισσότερα νέα ποὺ ἐνδιαφέρουν τὸν... Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, ἐδῶ μέσα τὰ μαθαίνει πάντα ὁ Δόν Πάμπλο Ντελόρο...

Ἐδῶ μέσα συζητοῦν γιὰ τὶς παλιανθρωπιές τους οἱ διάφοροι τύποι ποὺ συχνάζουν στὸν «Χρυσὸ Πετεινὸ», ἀνάμεσα σὲ δυὸ κούπες κρασί.

Ἐδῶ μέσα οἱ φτωχοὶ καὶ οἱ κατὰτρεγμένοι λένε τὰ παράπονά τους, πίνοντας κι' αὐτοὶ μὲ τὶς τελευταῖες δεκιάρες ποὺ ὑπάρχουν στὶς τσέπες τους, γιὰ νὰ ξεχάσουν τὶς συμφορές τους...

Ὅ,τι ἐνδιαφέρει ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ μάθῃ σ' αὐτὴ τὴν ταβέρνα τῆς Ἀθιέντα ντελ Σόλ.

Ἐδῶ θ' ἀκούσης γιὰ τὸν τάδε κακούργο ποὺ ἔκανε μιὰ ληστεία σ' ἓνα χωριὸ πολλές ὥρες μακριὰ ἀπὸ τὴν κωμόπολι...

Ἐδῶ θὰ συζητηθῆ μιὰ δολοφονία ποὺ ἀνεκαλύφθη στὴ Ζούγκλα ἢ ἡ λεηλασία ποὺ διοργάνωσαν οἱ Ἰνδιάνοι ληστὲς τῆς περιοχῆς...

Λίγες ὥρες ἀργότερα ὁ Τιμωρὸς μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα τῶν Ἰνκας, θὰ βγῆ νὰ σκορπίσῃ τὸν τρόμο στοὺς παρανόμους καὶ τὴν παρηγοριὰ στοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν τὴ βοήθειά του.

Ὁ ταβερνιάρης χωρὶς νὰ τοῦ πῆ τίποτα ὁ Δόν Πάμπλο —ξέρει πολὺ καλά ἀπὸ μόνος του τί προτίμησι ἔχει ὁ ἐκλεκτὸς πελάτης του— τσακίζεται πάλι νὰ πιάῃ νὰ τοῦ φέρῃ μιὰ κανάτα ἀπὸ τὸ καλύτερο κρασί του καὶ μιὰ κούπα καὶ νὰ τ' ἀκιομπήσῃ μπροστά του, ἐπάνω στὸ τραπέζι.

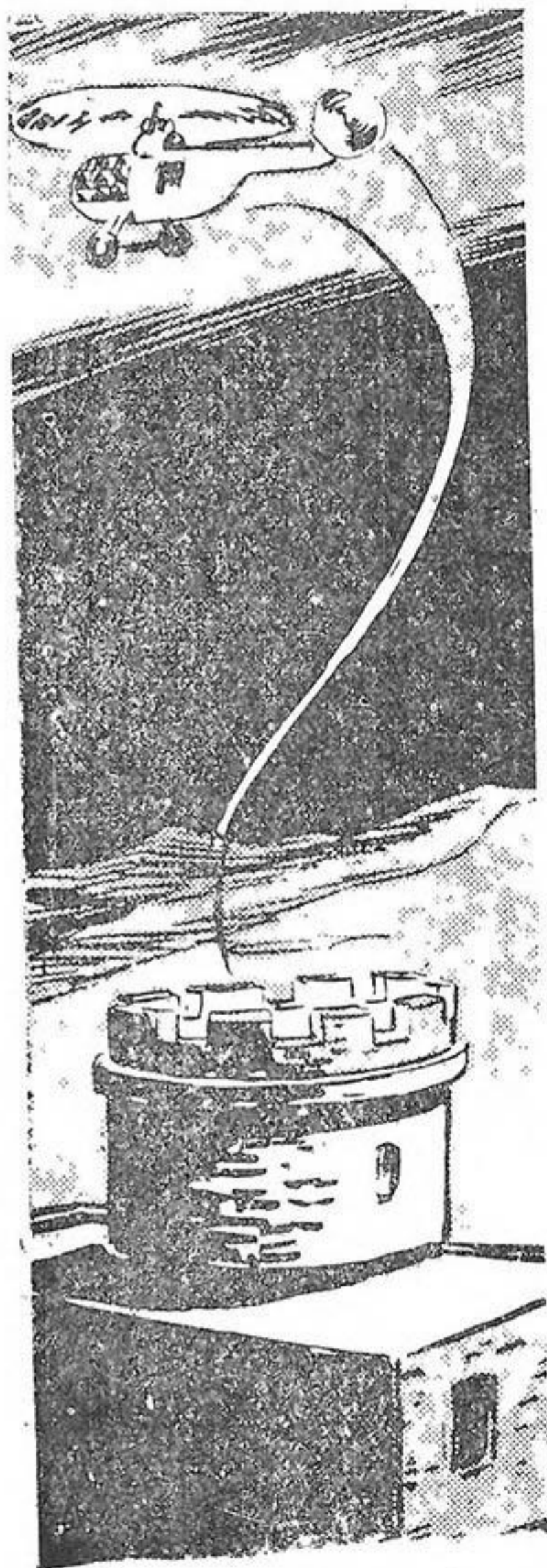
Συγχρόνως τοῦ λέει καὶ τὰ τελευταῖα νέα ποὺ ἔχει πρόχειρα, γιὰτὶ ὁ Μιγκουέλ δὲν παραλείπει ποτὲ τίποτ' ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἐκλεκτοὺς του πελάτες.

— Δόν Πάμπλο, σκύβει καὶ τοῦ μουρμουρίζει στ' αὐτὸ —καὶ αὐτὸ τὸ κάνει γιὰ νὰ δώσῃ ἀξία στὴν εἶδησι, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ μὴν τὴν γνωρίζῃ μὲς στὸν «Χρυσὸ Πετεινὸ» — ὁ Τάϊ Ἀόβια ξαναγύρισε!... Βρίσκεται μέσα στὴ Ζούγκλα!

Ἡ ἐκπληξὶς ποὺ δείχνει ὁ Δόν Πάμπλο ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ νέο, δὲν εἶναι καθόλου ψεύτικη, ὅπως θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ υποθέσῃ.

Ἡ φρίκη ποὺ λάμπει σὲ μιὰ στιγμή στὶς κόρες τῶν

Ύψώνεται στον ούρανό.

ματιών του, δέν εἶναι προσ-
ποίησης.

“Όλοι γνωρίζουν πολύ κα-
λά τὸ ὄνομα τοῦ Τάϊ Ἀόβα,
πού εἶναι ἀσφαλῶς ὁ φοβε-
ρώτερος ἰνδιάνος κακοῦργος
πού ἐμφανίστηκε ποτὲ στὴν
περιοχή...

“Όλοι ξέρουν τί ἀπαίσια
ἐγκλήματα ἔχει κάνει ὁ δίχως
ἔλεος αὐτὸς ἄνθρωπος.

“Όλοι μποροῦν νὰ ὑποθέ-
σουν τί θὰ κάνει ὁ Τάϊ Ἀό-
βα ἐδῶ πού ἦρθε ἀλλὰ ὁ Δὸν
Πάμπλο μπορεῖ νὰ εἶναι τε-
λείως βέβαιος γι’ αὐτὸ καὶ
δέν ἔχει ἀνάγκη νὰ καταφύγη
σὲ ὑποθέσεις...

Γιατὶ ὁ αἴτιος πού μιὰ μέ-
ρα ἢ βασιλεία τοῦ ἀπαίσιου
ἰνδιάνου τέλειωσε, γι’ αὐτὴν
τὴν περιοχή, εἶναι ὁ Ζορρό
τῆς Ζούγκλας!...

Τὸ πρόσωπό του εἶναι πά-
ντα χαρακωμένο ἀπὸ τὸ μα-
στήγιο τοῦ μασκοφόρου Τιμω-
ροῦ...

Στ’ αὐτιά του Δὸν Πάμπλο
ἀντηχοῦν αὐτὴ τὴ στιγμή τὰ
τελευταῖα λόγια τοῦ ἰνδιάνου,
πού τὰ εἶχε ξανακούσει
πρὶν ἀπὸ πολλοὺς ὁ Ζορρό
τῆς Ζούγκλας:

— Ὁ Τάϊ Ἀόβα θὰ ξανα-
γυρίση!... Ὁ Τάϊ Ἀόβα θὰ
ἐκδικηθῆ!... Ὁ Ζορρό θὰ πε-
θάνη μὲ φρικτὸ θάνατο!... Ὁ
Ζορρό θὰ πεθάνη ἀπὸ τὰ χέ-
ρια του!.. Ὁ Τάϊ Ἀόβα ὠρ-
κίστηκε!

Φυσικὰ ὁ Δὸν Πάμπλο δέν
ἀνησυχεῖ καθόλου γιὰ τὸν ἑ-
αυτό του.

“Αλλοτε περίμενε μὲ ἀνυ-
πομονησία πότε ὁ Ἀόβα θὰ

ξαναγύριζε στην περιοχή του για να τον συλλάβει και να τον στείλει στον δήμιο.

Ανύπομονοῦσε γιατί ξέρεi πῶς ὅπου κι' ἂν βρίσκεται ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς κακούργος, ἀσφαλῶς ἄθῳοι καὶ δυστυχησμένοι ἄνθρωποι θὰ πληρῶνουν τὴν καταστρεπτικὴ μανία του...

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν ὁ Τάϊ Ἀόβα τόσον καιρὸ, ἀπὸ τότε δηλαδὴ ποῦ ἔφυγε διωγμένος ἀπὸ τὸν σενιὸρ Ζορρό...

Τότε γιατί ἀνησυχεῖ ὁ Δὸν Πάμπλο, ἀφοῦ καθόλου δὲν φοβᾶται τὸν φοβερὸ ἰνδιάνο;

Ἀπλούστατα γιὰ τὸν δίδυμο ἀδερφὸ του τὸν Κάρλος Ντελόρο, ποῦ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ μέσα στὴν παρθένα ζούγκλα, στὴν ἀπόλυτη διάθεσι ἐκείνου τοῦ σατανικοῦ δολοφόνου!...

Ἄν ὁ μεταμφιεσμένος σὲ Ζορρό Ἔλ Ρέϋ ἤξερε τίποτα γιὰ τὸν Ἀόβα, καὶ ἤξερε ἀκόμα ὅπως αὐτός, ὅτι ὁ ἰνδιάνος ἔχει ξαναγυρίσει στὴν περιοχή αὐτή, ὁ Δὸν Ντελόρο δὲν θ' ἀνησυχούσε καθόλου.

Ἐχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὶς ἱκανότητες καὶ στὶς δυνατότητες τοῦ Κάρλος...

Ἀπὸ τὶς δυὸ - τρεῖς φορές ποῦ βρέθηκε ἀντίπαλος μαζί του, πρὶν ἀνακαλύψουν πῶς εἶναι δίδυμοι ἀδέρφια, ἔχει καταλάβει πῶς ἔχει τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη ποῦ ἔχει στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ χωρὶς ἀμφιβολία ἔχει τὴν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη δέκα σὰν τὸν Τάϊ Ἀόβα.

‘Αλλά μπορεί νὰ τὸ κάνη σὲ μιὰ μάχη σῶμα μὲ σῶμα ἢ ἔστω κι’ ἂν ξέρη ἀκόμα ὁ ἀντίπαλός του εἶναι κοντὰ καὶ θὰ κἀνη ὅ,τι μπορεί γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ...

‘Ο ἀδελφός του ὅμως δὲν ξέρει ἀπολύτως τίποτα!...

Καὶ τούτῃ τῇ στιγμῇ βρίσκειται στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, μέσῃ στὴν παρθένα ζούγκλα, στὴ διάθεσι τοῦ ὑπουλου σὰν φίδι ἰνδιάνου κακούργου!...

Θὰ γυρίσῃ ἄραγε ποτὲ ἀπὸ κεῖ πού τὸν ἔστειλε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἢ τὸν ἔχει στείλει σὲ βέβαιον θάνατον;

‘Ο Δὸν Πάμπλο γίνεται κατὰ χλωμος καὶ ὁ ταβερνιάρης πού τὸν βλέπει, γυρίζει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ γιὰ νὰ χαμογελάσῃ, γιατί δίνει τὴν ἐξήγησι πού θὰ ἔδιναν ὅλοι ἐκεῖ μέσα, στὸν φόβον πού δείχνει ὁ Ντελόρο, καθὼς ἄκουσε γιὰ τὸν Τάϊ ‘Αόβα.

— Εἶπες πὼς ὁ ‘Αόβα βρίσκεται κιόλας μέσα στὴ ζούγκλα; ρωτᾷ ὁ Δὸν Πάμπλο.

— Μάλιστα, Δόν!... “Ἔτσι εἶπαν!... ‘Ο Ρενάτο ὁ ἵπποκάμος τοῦ Δὸν Βελάσκεζ, λέει πὼς τὸν εἶδε μὲ τὰ μάτια του σήμερα τὸ πρωῖ, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Κουάνα!

‘Ο Πάμπλο ἀνατριχιάζει ὀλόκληρος ἄλλη μιὰ φορά.

Ξέρει πὼς τὸ χωριὸ Κουάνα εἶναι πάρα πολὺ κοντὰ σ’ ἐκεῖνο τὸ χωριὸ πού ἐπετέθησαν οἱ ληστὲς κι’ ἔστειλε τὸν ἀδερφό του γιὰ νὰ τοὺς συλλάβῃ...

Καὶ τώρα μόνις καταλαβαίνει τὴν τρομερὴ ἀλήθεια:

“Ὀλη ἡ ὑπόθεσις αὐτῆς τῆς ληστείας, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ σκευωρία!

‘Ασφαλῶς ὁ ἀπαίσιος Τάϊ ‘Αόβα τὴ διοργάνωσε καὶ κανόνισε ἔτσι πού νὰ διαδοθῇ ἀμέσως σ’ ὅλη τὴν περιοχὴ, γιὰ νὰ τὸ μάθῃ ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας καὶ νὰ βγῇ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ληστὲς...

Αὐτὰ θὰ πῆ πὼς ἡ παγίδα τοῦ Τάϊ εἶναι ἔτοιμη καὶ στημένη...

Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς ὁ Κάρλος Ντελόρο πολὺ πιθανὸν νὰ βρίσκεται κιόλας στὰ χέρια του αὐτῇ τῇ στιγμῇ.

— “ὦ, Θεέ μου!, ψελλίζει κατὰ χλωμος σὰν νεκρός. Μιὰ παράξενη ἀδιαθεσία στὸ στομάχι μου!...

‘Ο Μιγκουέλ ὁ ταβερνιάρης, γυρίζει πάλι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ γιὰ νὰ κρυφογελάσῃ.

‘Ο Δὸν Ντελόρο τοῦ λέει αὐστηρά:

— Μήπως τὸ κρασί σου δὲν εἶναι καλὸ σήμερα, Μιγκουέλ; Μήπως εἶχε τίποτα μέσα;

“Ὀλη ἡ διάθεσις γιὰ εἰρηνίαι φεύγει! στὴ στιγμῇ ἀπὸ τὸ μούτρο τοῦ ταβερνιάρη.

‘Αλλοίμονό του ἂν δυσχεροστήσῃ τὸν καλύτερον πελάτη του καὶ τὸν χάσῃ!...

— Μά... Δὸν Πάμπλο, ψελλίζει καὶ κρύος ἰδρώτας καταρακιυλάει στὸ μέτωπό του, δέν... δέν... ἀφοῦ δὲν τὸ δοκιμάσατε ἀκόμα!...

‘Εκεῖνος κάνει τὸν ἐκπληκτο.

Γουρλώνει τὰ μάτια του.

Κυττάζει την άδεια του κούπα.

Την δείχνει και στον Μιγκουέλ, απλώνοντάς την προς το μέρος του.

— Πώς δέν τὸ δοκίμασα!, γρυλλίζει. Ἄφοῦ ἡ κούπα μου εἶναι ἄδεια!

— Ναί... μὰ ἡ κανάτα εἶναι... καταγεμάτη, Δὸν Πάμπλο!, μιουριμουρίζει παγωμένος ἀπὸ τὴν τρομάρα ὁ ταβερνιάρης. Δέν... δέν γεμίσατε οὔτε μιὰ φορά τὴν κούπα σας!

Ὁ Δὸν Ντελόρο κάνει πὼς γιὰ πρώτη φορά παρατηρεῖ τὴν κανάτα μὲ τὸ κρασί που εἶναι πραγματικὰ ξέχειλη.

Δείχνει νὰ ἡσυχάζη γιὰ τὴν περίπτωση τῆς δηλητηρίασεως ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἐξακιολουθεῖ νὰ προδίδη τὴν ἀνησυχία καὶ τὸν τρόμο του.

Λέει:

— Ἔχεις δίκιο, Μιγκουέλ... Νὰ μὲ συγχωρῆς... Πρέπει ὅμως νὰ φύγω! Δέν ξέρω τί μὲ πείραξε...

Πετάει ἕνα μεγάλο νόμισμα πάνω στὸ τραπέζι, πού κάνει τὰ μάτια τοῦ ταβερνιάρη νὰ λάμπουν σὰν νὰ εἶναι γλαμπάκια.

Τὸ φουχτώνει μονομιᾶς — γιὰτὶ εἶναι τοῦλάχιστον ἡλίθιο ν' ἀφίνης γιὰ πολὺ ἕνα νόμισμα ἐκτεθειμένο πάνω σ' ἕνα τραπέζι τοῦ «Χουσου Πετεϊνού» — καὶ σκοτώνεται πάλι νὰ συνοδεύσῃ μὲ ὑποκλίσεις τὸν Δὸν Πάμπλο ὡς τὴν πόρτα τῆς ταβέρνας.

Φωνάζει εὐχὲς γιὰ νὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ ὁ ἐκλεκτὸς πε-

λάτης του πού πληρώνει μιὰ ικαράφα κρασί στὴν τριπλή της ἀξία χωρὶς... νὰ τὴν πιῇ καὶ μόλις αὐτὸς ὁ τελευταῖος ἀνεβαίνει στὴν ἄμαξά του καὶ ἐκείνη ἀπομαικρύνεται μὲ ταχύτητα παίρνοντας τὸν δρόμο γιὰ τὸ κτῆμα τῶν Ντελόρο, χαχανίζει δυνατὰ, καταχαρούμενος:

— Δέν ξέρεي τί τὸν πείραξε τὸν κακομοῖρη!... Ἐγὼ ὅμως ξέρω!... Ξέρω καὶ φταίω ἐγὼ γι' αὐτό, γιὰτὶ τοῦ τὸ εἶπα πολὺ ἀπότομα!... Εἶμαι ἕνας ἀπαίσιος χωριάτης, χωρὶς διόλου τρόπους!...

Ὁ Πάντσο
τὸ τσούζει!

Κ ΑΙΡΟΣ εἶναι ὅμως, μοῦ φαίνεται, νὰ δοῦμε τί κάνει κι' ἐκείνη ἡ ψυχὴ ὁ Πάντσο Γίγαντας!

Λοιπὸν βρίσκεται μέσα στὴν Κάιζα ντὲς Ὁμπρες ὀπου — ὅπως εἶναι πασίγνωστον — ἔχει τὸ στέκι του.

Ἀπὸ τὴν ὥρα πού ἔχει γυρίσει κατὰ τὸ μεσημεράκι, ἔχει τρελλὰ κέφια.

Δέν εἶναι καὶ μικρὸ πρᾶγμα γιὰ ἕναν τόσο ἀπίθανο φοβητσιάρη σὰν τὸν Πάντσο, νὰ ἔχη γλυτώσει ἀπὸ τόσες καὶ τόσες τρομερὲς περιπέτειες σὰν αὐτὲς πού πέρασε καὶ νὰ βρίσκεται τώρα σὲ πλήρη ἀσφάλεια μέσα στὸ σπιτικό του!

Ἡ εὐτυχία πού νοιώθει τὸν κάνει νὰ πετάῃ, σὲ σημεῖο πού ἂν τοῦ τὸ ζητοῦσε κανεὶς

τώρα δά, θά μπορούσε νά συναγωνιστή καί τό... Μαύρο Πουλί!

Τò σπουδαιότερο εἶναι ὅτι ὁ Πάντσο Γίγαντας, μέ τὸ πέρασμα τῆς ἐπίδρασης τοῦ φρούτου τῆς «γενναιότητος» ποῦ ἔφαγε πρὶν λίγες μέρες, δὲν ἔπαψε καί νά θυμᾶται τὰ —τρελλὰ πραγματικὰ— κατορθώματα ποῦ ἔκανε ὅταν ἦταν γενναῖος σάν τὸν Ἡρακλῆ καί βάλε!

Καί εὐκολώτατο εἶναι πλέον νά καταλάβῃ κανεὶς τὴ χαρὰ καί τὴν ὑπερηφάνειά του, καθὼς τὰ ξαναφέρνει στὴ μνήμη του.

— Γιά σκέψου!, λέει φωναχτὰ κι' ἄς εἶναι ὀλομόναχος. Αὐτὸ ἔναι φρούτο μιὰ φορά!... Πρέπει νά πάω μιὰ μέρα στὴ ζούγκλα, νά κόψω μερικὰ νά τὰ κάνω κοιμπόστα!...

Καί ὕστερ' ἀπὸ λίγο:

— Γιά θυμήσου πὼς χύθη καὶ μέ τὸ τσεκουῦρι ἐναντίον ἐκείνων τῶν μαντραχαλάδων ποῦ ἔρχονταν ὅλοι καταπάνω μου νά με φᾶνε!...

Καί στὴ θύμησι αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ πραγματικὰ ἐπεισοδίου... λιποθυμᾶει ἀπὸ τὸν φόβο του, καθὼς ξαναβλέπει μέ τὴ φαντασία του τίς φάτσες τῶν ἰνδιάνων ληστῶν!

Ξαφνικὰ ὁμως καί ἀφοῦ ἀρχίζει κάπως νά συνέρχεται— ἔχει περάσει κανὰ τεταρτάκι ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ λιποθύμησε— ἀκούει κάτι σάν τριξίματα, κάτι ἤχους ποῦ δὲν θά μπορούσε νά τοὺς προσδιορίσῃ καί ξυπνάει.

Πετιέται ἀπάνω καί τρέχει τρομοκρατημένος στὸ παράθυρο, ὅπου ἔχει φτιάξει ἐπίτηδες μιὰ χαραμάδα γιὰ νά κατασκοπεύῃ τὸν ἔξω κόσμο.

Δὲν βλέπει κανέναν.

Ὁ ἀέρας μόνον ἔχει ἀγριέψει καί παρασέρνει κάτι ξερὰ κλαδιά.

Αὐτὰ εἶναι ποῦ ἔκαναν τοὺς ἤχους ποῦ τρομοκράτησαν τὸν καυμένο τὸν Πάντσο Γίγαντα.

Ὁ νάνος γελάει περιφρονητικά.

— Βρωμοφρύγανα!, μουρμουρίζει ζαρώνοντας τὰ φρύδια. Θαρρεῖτε. πὼς μπορείτε νά τρομάξετε τὸν Πάντσο ποῦ ἔφαγε στὴν καθησινιά του, δέκα ἰνδιάνους ἀρχιλήσταρχους; Ἔ!... Καί νά φτιάξω λίγη ἀπὸ κείνη τὴν κοιμπόστα! Θά σᾶς πῶ ἐγὼ μετὰ τί ἔχει νά γίνῃ!... Βγαίνω κι' ἔξω στὸν δρόμο μόνος μου καί σᾶς βουτάω καί σᾶς πετάω μέσα στὴ σόμπα!

Μ' αὐτὴ τὴν τρομακτικὴ ἀπειλὴ (!) ὁ Πάντσο Γίγαντας ξαναγυρίζει στὸ δωμάτιό του!

Παίρνει ἓνα μπουκάλι ἀπὸ ἓνα ντουλάπι κι' ἓνα ποτήρι ἀπὸ ἓνα ἄλλο καί τραβάει γιὰ τὸ κεντρικὸ μέρος τοῦ πύργου τῶν Ἰσκιων, ποῦ βρίσκεται τὸ ὑπέροχο ἐλικόπτερο τοῦ Ζοροῦ τῆς Ζούγκλας, τὸ Μαύρο Πουλί.

Στέκεται μέ τὸ χέρι στὴ μέση καί τὸ κυττάζει ἀπὸ μακρὰ κουνώντας τὸ κεφάλι του πέρα - δῶθε.

Μοιάζει άπελπισμένος.

— Πού νά πιάσης, πού ν' αφήσης!, τσιρίζει όλομόναχος. Αύτός ό Ζορρός, τόχει κάνει συμπαράλια! Καί νά τόχε τουλάχιστον κι' άσφαλισμένο, θά του πληρώνανε και μιá ζημιá!

Συλλογιέται λιγάκι κυττάζοντας τό έλικόπτερο άπ' τήν κορφή ως τις ρόδες —γιατί τό Μαύρο Πουλι δέν έχει... νύχια.

— Άς πιώ κανένα ποτηράκι, λέει στο τέλος, νά ξελαμπικάρη τό μυαλό μου και νά δώ άπό πού πρέπει νά πιάσω τήν άρχή!

Άλήθεια είναι πώς ό Πάντσο Γίγαντας δέν ξέρει τί θά πη πιότο κι' άς τόν βλέπει κανείς αύτή τή στιγμή νά συμπεριφέρεται σαν μεθύστακας πρώτης κατηγορίας.

Τή μπουκάλα όμως αύτή του τήν έχει χαρίσει μερικές μέρες προηγουμένως ένας χωρικός οικογενειάρχης, πού ό Πάντσο του πήγε μέσα σ' ένα πέτσινο σακκούλι χρήματα, πού του τά έστειλε ό Ζορρό τής Ζούγκλας, ξέροντας πώς είχε ανάγκη για νά ζήση τή γυναίκα του και τά παιδιά του.

Ό Πάντσο είχε δεχτή τό μπουκάλι με τό κρασί μετά άπό μεγάλη πίεσι του χωριάτη και άφού ό τελευταίος αυτός είχε άπειλήσει νά του έπιστρέψη και τά λεφτά άκόμα, άν δέν τό δεχόταν.

Τόχε κρύψει στο ντουλάπι του δωματίου του και τόν

πρώτο καιρό ούτε τό θυμόταν.

Όταν όμως άνοιξε τό ντουλάπι μιá, τό άνοιξε δυο και τό βλέμμα του έπεφτε κάθε τόσο στο μπουκάλι με τό ποτό, του μπήκε σιγά - σιγά ή ιδέα νά τό δοκιμάση.

Όλο όμως, τή στιγμή πού τό άποφάσιζε, άμέσως πάλι άλλαζε γνώμη και άνέβαλλε τήν έκτέλεσι τής άποφάσεως.

Χωρίς νά ξέρη γιατί, του φαινόταν πολύ μεγάλο τόλμημα νά πιη κρασί.

Τώρα όμως πού γύρισε άπό τέτοιες τρανταχτερές περιπέτειες, καθώς πρωτόνοιξε τό ντουλάπι του κι' είδε πάλι τό μπουκάλι, άποφάσισε όριστικά πώς ένας άνθρωπος πού μπορεί και κάνει τέτοια ήρωικά κατορθώματα, πρέπει νά πίνη κρασί!

Και άποφάσισε νά τό δοκιμάση καθώς θά έπισκεύαζε τό έλικόπτερο, ώστε νά γίνη κάτι παράμοιο μ' αύτό πού λένε «χαρά και εργασία»!

Και λοιπόν αύτή τή στιγμή ακριβώς πού τ'άχει μπλέξει, μην ξέροντας άπό πού πρέπει ν' αρχίση, πετάει πέρα τόν φελλό άπό τήν μπουκάλα και γεμίζει τό ποτήρι του.

Τό γεμίζει ξέχειλο, ως άπάνω.

Όπως ξανάπαμε ό Πάντσο Γίγαντας δέν έχει ιδέα τί πάει νά πη κρασί, άφού ποτέ του δέν ξανάπие.

Δέν ξέρει δηλαδή, όχι νά ξεχωρίση τό δυνατό ποτό άπό τό αδύνατο, αλλά ούτε τό

ποτό από το νερό!

“Επίσι ὅπως τὸ γέμισε τὸ ποτήρι, τοῦ δίνει μιὰ καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ κατεβάζη μονορούφι!

Εἶναι ἀπερίγραπτο αὐτὸ πὺ γίνεται.

Τὸ ποτήρι ἐκεῖ πὺ ἔχει μείνει μισό, τοῦ τινάζεται ἄξαφνα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ πάει καὶ γίνεται θρύψαλλα δέκα μέτρα παραπέρα.

Μιὰ κραυγὴ ἰνδιάνου πολεμιστοῦ τὴν ὥρα πὺ κάνει ἐπίθεσι, βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του.

Τὰ μάτια του γουρλώνουν καὶ στριφογυρίζουν μέσα στὶς κόγχες τοὺς τρελλά, σὰν μπίλλιες τοῦ ρουλεμάν.

Τὰ γόνατά του λυγάνει μέσα σὲ μιὰ στιγμή καὶ βρίσκειται καθισμένος κάτω τόσο ἀπότομα, πὺ αὐτὸ εἶναι σωτήριό μόνιο γιὰ τὴ μπουκάλια μὲ τὸ ποτό πὺ δὲν σπάει, γιὰτὶ βρίσκεται στὰ πόδια του.

— Μάμα μία!, γρυλλίζει ὁ Πάντσο Γίγαντας μὲ θαυμασμό καὶ ἀγανάκτησι ὅμως μαζί.

Καὶ κυττάζοντας ὀλόγυρα κατατρομαγμένος, συνεχίζει:

— Ποιὸς μὲ βάρεσε μπαμπέσικα, στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιού μου;

“Ὅπως ὅμως ὁ καθένας θάχη καταλάβει... κανεὶς δὲν χτύπησε στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιού του τὸν Πάντσο Γίγαντα ἀλλὰ ἀπλούστατα, ἐντελῶς ἄμαθος ὅπως εἶναι στὸ ποτό... τὸν βάρεσε κατακέφαλα, ὅπως συνηθίζεται νὰ λένε

σ’ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις.

Σιγὰ - σιγὰ ἢ μεγάλη ζαλάδα τοῦ περνάει ἢ τουλάχιστον νομίζει ὅτι τοῦ περνάει καὶ ἀπ’ αὐτὸ παίρνει θάρρος καὶ ἀποφασίζει νὰ τραθήξει μιὰ δεύτερη γουλιὰ ἀπὸ τὴ μπουκάλια τώρα, ἀφοῦ ὅπως εἴπαμε πιὸ πρὶν τὸ ποτήρι τοῦ ἔφυγε ἀπ’ τὰ χέρια κι’ ἔχει σπάσει.

“Ὁ Πάντσο καὶ τούτη τὴ φορά, πάλι τρώει τὴν κατακεφαλιά του ἀπὸ τὸ δυνατὸ κρασί.

“Ὅχι ὅμως τόσο δυνατὴ ὅπως τὴν πρώτη φορά.

Στὴν τρίτη γουλιὰ μάλιστα ἀρχίζει νὰ τὸ συνηθίζει.

Στὴν τέταρτη ἀποδεϊκνύει ὅτι πολὺ εὐκολώτερα θὰ γινόταν ἥρωας τῆς οἰνοποσίας, παρὰ τῶν περιπετειῶν!

Τὰ μάτια του ἀρχίζουν νὰ στριφογυρίζουν μὲς στὶς κόγχες τοὺς σὰν ρουλεμάν.

Βλέπει ἄστρα νὰ χορεύουν βάλς καὶ φῶξ τρὸτ καὶ νὰ σχηματίζουν ἐμπρὸς του ὄλων τῶν λογίων τοὺς ἀστερισμούς.

Μιὰ μουσικὴ γλυκειὰ ἀρχίζει νὰ παίξει στ’ αὐτιά του μέσα.

“Ὁ Πάντσο Γίγαντας, μ’ αὐτὸ τὸ κόλπο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἔχει ἀνακαλύψει ἕναν νέο τρόπο νὰ γίνεται γενναῖος.

Φυσικὰ ὄχι ὅπως μ’ ἐκεῖνο τὸ ἐκπληκτικὸ φρούτο πὺ σὲ κάνει Ἡρακλῆ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη.

Πάντως τὸν κάνει νὰ μὴ φοβᾶται τουλάχιστον τὸν ἴσκιον

του και τὸ παραμικρὸ τρίξιμο πού ἀκούγεται ἔξω ἀπὸ τὴν Κάζα ντὲ "Ομπρες.

Παρατάει κάτω τὴ μπουκάλα κι' ἐκείνη ἔχει φτάσει στὴ μέση χωρὶς ὑπερβολές.

Σηκώνει τὰ μᾶτια καὶ τὰ καρφώνει πάνω στὸ ἐλικόπτερο τοῦ μασκοφόρου Ἐκδικητῆ.

Στὴν ἀρχὴ τὸ βλέπει πάρα πολὺ θολό.

Λέει:

— Θέλει καὶ πλύσιμο!

Σηκώνεται.

Κάνει μιὰ μικρὴ βόλτα καὶ τὸ κυττάζει ἀπὸ γύρω - γύρω.

Ἀναστενάζει, παίρνει ἓνα κουτί μὲ ἐργαλεῖα ἀπὸ ἓνα συρτάρι καὶ κάνει ν' ἀνέβη ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα τοῦ σκάφους.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως σταματάει.

"Ἐχει ἀκούσει κάποιον κρότο.

Ὁ κρότος προέρχεται ἔξω ἀπὸ τὴν Κάζα ντὲς "Ομπρες.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Πάντσο Γίγαντας δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί εἶδους κρότος εἶναι αὐτός.

Σὲ λίγο ἀντιλαμβάνεται ὅτι πρόκειται γιὰ βήματα πού πλησιάζουν τὸ Σπίτι τῶν Ἰσκιων.

Ἐξ αἰτίας τοῦ κρασιοῦ λοιπὸν ὁ Πάντσο Γίγαντας, δὲν λιποθυμᾷει ὅπως θὰ ἔκανε ἄλλη φορά.

Οὔτε τρέχει νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ κανένα ἐπιπλο.

Οὔτε ἀρπάζει τὸ μαχαίρι του, οὔτε τρέχει νὰ βρῆ τὸ

πιστόλι του γιὰ νά... φάη τοὺς ἐπιδρομεῖς!

Μόνο γκρινιάζει μονάχος του:

— Ποιὸς νά'ναι πάλι τέτοια ὥρα; Τί σοῖ στοιχειωμένο σπίτι εἶν' ἐτοῦτο δῶ, ὅταν ἔρχεται τόσοσ κόσμος καὶ μάλιστα ὅ,τι ὥρα τοῦ καπνίση τοῦ καθενός;

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σταματάει.

Κυττάζει ὀλόγυρα ἀνήσυχος.

Σὰν νὰ τοῦ φαίνεται πὼς ἔχει πάρει πολὺ θάρρος...

Πηγαίνει νὰ θυμηθῆ ὅτι πρέπει... νὰ φοβηθῆ κανονικὰ μ' ἐκείνον τὸν ξένο πού πρέπει νὰ πλησιάζη.

Ἀρπάζει γρήγορα - γρήγορα τὴ μπουκάλα ἀπὸ δίπλα, τῆς τραβάει ἄλλη μιὰ ρουφηξιὰ καὶ κροταλλίζει τὰ χεῖλια του εὐχαριστημένος, πού ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἀρέσει ἡ γεύσις του καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν κάνει νὰ πάψῃ ἐντελῶς νὰ φοβᾶται καὶ μάλιστα τρέχει νὰ δῆ ποιὸς εἶναι.

Εἶναι λοιπὸν ὁ Ζορρό τῆς ζούγκλας.

Ὁ θρυλικὸς μασκοφόρος Ἐκδικητῆς, πού ὡς γνωστὸν ἀνησυχεῖ τρομερὰ γιὰ τὸν ἀδερφό του πού βρίσκεται μέσα στὴ ζούγκλα μὲ τὸ δικό του πρόσωπο καὶ κινδυνεύει θανάσιμα ἀπὸ τὸν Τάϊ Ἀόβα, ἔρχεται νὰ πάρῃ τὸ ἀθόρυβο ἐλικόπτερό του.

Μ' αὐτὸ θὰ τρέξῃ σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ προλάβῃ κανένα ἀτύχημα...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας χάζει μόλις τὸν βλέπει.

Τὰ ματάκια του γλαρώνουν.

Ίσως νὰ τρελλαθῆ.

— Ἐσύ 'σαι, καλὲ Ζορρέ; τοῦ λέει μὲ τὸ στόμα ὀλάνοιχτο ἀπὸ τὴ σαστισμάρα.

Ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς χαμογελάει:

— Δὲν μὲ βλέπεις;

— Μὰ ἐπειδὴ σὲ βλέπω εἶναι ὅλη ἡ φασαρία!, τοῦ ἀποκρίνεται στὰ ἴσια ὁ Πάντσο. Ἄν δὲν σ' ἔβλεπα δὲν θὰ εἶχα ἀπορία, οὔτε θὰ μού φαινόταν τίποτα περίεργο!.. Ἐσύ ὅμως ἀντὶ νὰ εἶσαι ἀνάσκελα τώρα, μὲ ὀξυγόνα καὶ τέτοια, μού γυρίζεις καὶ κάνεις τσάρκες; Ἡ μήπως ἀπὸ ἀφηρημάδα, ξέχασες ὅτι σὲ τραυματίσανε σήμερα τὸ πρωῖ;

— Μακάρι νὰ μπορούσα νὰ τὸ ξεχάσω, καλὲ μου Πάντσο!, λέει ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας προχωρώντας μαζί μὲ τὸν ἀνεκδιήγητο βοηθό του πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τὸ Μαῦρο Πουλί.

— Μακάρι νὰ μπορούσα νὰ τὸ ξεχάσω ἀλλὰ δὲν μ' ἀφήνη αὐτό!... Ἡ πληγὴ ἐπυλώθηκε κιόλας μὲ τὸ θαυματουργὸ βότανο τοῦ Ἐλ Ρέϋ ἀλλὰ οἱ δυνάμεις δὲν ἐπανέρχονται μ' αὐτό... θὰ χρειαστοῦν μέρες γιὰ νὰ ξαναγίνω ὅπως ἤμουν!

— Καὶ νὰ τρῶς μπιφτέκια τῆς ὥρας!, τοῦ λέει ὁ Πάντσο ποὺ ἐνδιαφέρεται εἰλικρινῶς γιὰ τὸν Ζορρό.

— Πολὺ καλά! Καὶ τώρα

ἔσύ, ἐτοίμασέ μου τὸ Μαῦρο Πουλί γιὰ πτήσι!

— Τρελλὸς εἶσαι, καλὲ Ζορράκο; τοῦ φωνάζει ὁ Πάντσο Γίγαντας ἀγανακτισμένος. Συμπληρώνεις ὥρες γιὰ πτητικὸ ἐπίδομα σ' αὐτὰ τὰ χάλια ποὺ ἔχεις τώρα ἔσύ;

— Ἄσε τὰ λόγια καὶ εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου, μουρμουρίζει ταραγμένος ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητής, καθὼς θυμᾶμαι πὼς κάθε δευτερόλεπτο ποὺ περνᾶει, κινδυνεύει ἡ ζωὴ τοῦ δίδυμου ἀδερφοῦ του, ποὺ τὸν ξαναβρῆκε μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια.

Ὁ Πάντσο ὅμως εἶναι καὶ πιωμένος καὶ δὲν μπορεῖ μὲ κανέναν τρόπο νὰ συγκρατήσῃ τὴ γλώσσα του.

— Τὸ ξέρω πὼς εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου τὸ ἂν θὰ ξαναγυρίσης πίσω μὲ τέτοια χάλια ποὺ φεύγεις!, τσιρίζει αὐστηρὰ - αὐστηρὰ σὰν γιατρὸς Ἐθνικῆς κατηγορίας. Σὲ συμβουλεύω νὰ κάτσης σπίτι σου καὶ στὸ κρεβάτι ἀκίνησια γιὰ δέκα μέρες. Ἀναλαιμβάνω τὴν εὐθύνη ἂν πάθης τίποτα!

Ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας βλέπει ἄξαφνα τὴ μπουκόλα τοῦ ποτοῦ ποὺ ἔχει πᾶει κάτω ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάνει τὴν πολὺ σοφὴ σκέψη ὅτι ἐνῶ μὲ τὸν Πάντσο Γίγαντα δὲν μπορεῖς νὰ συνεννοηθῆς κι' ὅταν εἶναι ξιμέθυστος, περιττὸ νὰ προσπαθῆς νὰ τὸ κάνῃς ὅταν εἶναι καὶ μεθυσμένος ἀπὸ πᾶνω.

Τρέχει λοιπὸν μόνος του πρὸς τὸ Μαῦρο Πουλί.

Μὲ δυὸ δρασκελιές ἀνεβαίνει τὴ σκάλα του καὶ ὕστερα τὴν ἀνεβάζει κι' ἐκείνη ἐπάνω.

Μ' ἓναν δεῦτερο διακόπτη βάζει μπρὸς τὴν ἀθόρυβη ἐντελῶς μηχανή του καὶ δοκιμάζει τὶς προπέλες του.

Ἵστερα φωνάζει τοῦ Πάντισο Γίγαντα ν' ἀνοίξῃ τὸν ἄλλο διακόπτη πού βάζει σ' ἐνέργεια τὸν τεράστιο ἀνελκυστήρα πού ἀνεβάζει τὸ ἐλικόπτερο ὡς τὴν κορυφή τοῦ πύργου.

Ἐκεῖνος κουνάει τὸ κεφάλι του πέρα - δῶθε καὶ μουρμουρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του:

— Ἐγώ, νίπτω τὰ κουλά μου! Ἄν δὲν θές νὰ ἀκούσης

ἐκείνους πού σοῦ μιλάνε γιὰ τὸ καλό σου, κακὸ τοῦ κεφαλιού σου θὰ κάνης!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια, τὸ παίρνει ἀπόφασιν καὶ κατεβάζει ἐπὶ γέλους τὸν διακόπτη πού τοῦ εἶπε ὁ Ζορρό.

Τὸ ἐλικόπτερο μαζί μ' ὅλο κληρο τὸ πάτωμα τοῦ πύργου, ἀρχίζει ν' ἀνασηκώνεται καὶ φτάνει σιγὰ - σιγὰ ὡς τὴν κορυφή τοῦ πανύψηλου πύργου.

Σὲ λίγο ὁ θρυλικὸς μασκοφόρος Ἐκδικητὴς μαζί μὲ τὸ ὑπέροχο, ἀθόρυβο αὐτόγυρό του, ἀπογειώνεται ἀπὸ τὴν κορυφή τοῦ πύργου καὶ κατευθύνεται ὀλοταχῶς πρὸς

Τὸ δάχτυλο τοῦ Ἄόβα, τραβάει τὴ σκανδάλη...

τὴν παρθένα ζούγκλα, γιὰ νὰ βρῆ τὸν δίδυμο ἀδερφό του, τὸν Κάρλος Ντελόρο...

Καθὼς ὅμως φεύγει μὲ τρομακτικὴ —γιὰ ἐλικόπτερο— ταχύτητα, μιὰ ἰδέα ποὺ περνάει ἄξαστρα ἀπὸ τὸ μυαλό του, τὸν ἀναστατώνει.

Μιὰ κρύα ἀνατριχίλα περνάει τὴ ραχοκοκκαλιά του ἀπὸ πάνω ὡς κόττω.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ξεκίνησε, συλλογιζόταν πὼς ὑπῆρχε καὶ περίπτωσις νὰ μὴν προλάβῃ ζωντανὸν τὸν δίδυμο ἀδερφό του.

Μὲς στὴ φοβερὴ του ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη ἐκείνου, δὲν συλλογιζόνταν καθόλου τὸν ἑαυτό του.

Ἔτσι εἶχε ξεχάσει τὴν λεπτομέρεια πὼς δὲν ἦταν δυνατόν ποτὲ νὰ βρῆ πεθαμὲνον τὸν Κάρλος, γιὰτὶ τὴν ἴδια στιγμή ποὺ θὰ πέθαινε ἐκεῖνος, θὰ τέλειωνε ἀμέσως καὶ ἡ δική του ζωὴ!...

Ἄρα ὁ δίδυμος ἀδερφός του ζοῦσε ἀκόμα!

Γι' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε ἡ παραιμικρὴ ἀμφιβολία...

Ἦταν ὅμως ἐλεύθερος;

Μήπως τὸν εἶχαν αἰχμαλωτίσει οἱ κακοῦργοι συμμορίτες τοῦ Τάϊ Ἀόβα;

Κι' ἂν δὲν τὸν εἶχαν ἀκόμα βάλει στὸ χέρι, μήπως ἐπρόκειτο νὰ τὸν πιάσουν αὐτὴ τὴ στιγμή ποὺ ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας μὲ τὸ Μαῦρο Πουλὶ βρίσκεται στὸν οὐρανό;

Ὁ μασκοφόρος ἔκδικητῆς μετανοιῶνει τρομερὰ ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πῆρε μα-

ζί του τὸν Πάντσο Γίγαντα.

Ἄν κάποια στιγμή, καθὼς ἔχουν στήσει ἐνέδρα στὸν Κάρλος, τὸν χτυπήσουν —ἀκόμα κι' ἂν δὲν τὸν σκοτώσουν ἀμέσως, ἀφοῦ ὁ Τάϊ Ἀόβα εἶχε ἀπειλήσει «φρικτὸν θάνατο»— ὁ Ζορρό θὰ χάσῃ κι' αὐτὸς τὶς αἰσθήσεις του τὴν ἴδια στιγμή!

Τί θὰ γίνῃ τότε ἂν τὴν ὥρα αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ὀδηγῆ ἀκόμα τὸ ἐλικόπτερο;

Ἀσφαλῶς θὰ πέσῃ ἀπὸ κεῖ πάνω ποὺ βρίσκεται καὶ θὰ τσακιστῆ, ἐκτὸς ἂν προλάβῃ νὰ βάλῃ τὸν μηχανικὸ πιλότο...

Θάνατι δυνατόν ὅμως νὰ προλάβῃ;

Κι' ἂν πέσῃ πάλι αὐτὸς μὲ τὸ Μαῦρο Πουλὶ καὶ τσακιστῆ στὴ γῆ, πάλι δὲν θὰ πεθάνῃ τὴν ἴδια στιγμή κι' ὁ Κάρλος, ποὺ ὑπὸ ἄλλας συνθήκας θὰ μπορούσε ἴσως νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς δημίους του;

Σφίγγει τὶς γροθιὲς μὴ βρίσκοντας καμιμιὰ ἀπάντησι στὰ ἐρωτήματά του.

— Ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ, ψιθυρίζει μέσ' ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια του, ὁ θάνατος θάνατι γιὰ δύο!... Εἴμαστε δεμένοι γιὰ πάντα ἐγὼ κι' ἐκεῖνος!

Καὶ ὁ Πάντσο μπερδεύεται!

ΕΙΠΑΜΕ λοιπὸν ὅτι ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας ἀπο-

ΟΙ διακοπές του καλοκαιριού συνεχίζονται!

Όσοι θέλετε να περάσετε το καλοκαίρι σας ευχάριστα, επισκεφθήτε το βιβλιοπωλείο του «Μικρού Ήρωος», Λέκκα 22, εντός της Στοάς,

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

Θα βρήτε εκεί ΟΛΑ τα βιβλία για παιδιά και για νέους, που έχουν εκδοθῆ στην Ελλάδα από τους μεγάλους και μικρούς εκδοτικούς οίκους:

- Μυθιστορήματα.
- Έγκυκλοπαιδικά βιβλία.
- Ιστορικά ανάγνώσματα.
- Εικονογραφημένα.
- Ομαδικά παιχνίδια για το βουνό και τη θάλασσα.

Για κάθε ηλικία και κάθε γούστο και ΣΕ ΧΑΜΗΛΕΣ ΤΙΜΕΣ.

Κάθε επισκέπτης που θα αγοράζῃ βιβλία αξίας ἄνω τῶν 10 δραχμῶν, θα παίρνῃ καὶ ἓνα

Δ Ω Ρ Ο

Για κάθε 10 δραχμῶν που θα πληρώνη για να αγοράσῃ βιβλία θα παίρνῃ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ ἓνα τεύχος Μ. Ήρωος (ἢ τῶν ἄλλων ἐκδόσεών μας: Μικρὸς Ταρζάν, Γκρέκο, Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, Κάλ κλπ.) τῆς ἀρεσκείας του! Μὴν παραλείψετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ βιβλιοπωλεῖο

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

ΛΕΚΚΑ 22, ἐντός τῆς στοάς

γυιώθηκε με τὸ Μαύρο Πουλί ἀπὸ τὸν ψηλότερο πύργο τῆς Κάζα ντὲς Όμπρες.

Ὁ Πάντσο παίρνει τὴ μπουκάλα του ἀπὸ τὸ δεξιὸ χέρι καὶ τραβάει πάλι πρὸς τὸ δωμάτιό του.

Μιὰ καὶ τὸ ἑλικόπτερο... πέταξε στὴν κυριολεξία, ἡ δουλειὰ ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ κάνη σ' αὐτό, δὲν ὑπάρχει πιά.

Δὲν στενοχωριέται καθόλου γι' αὐτό.

Ἄπεναντίας εὐχαριστιέται κιόλας, γιατί τὸ κρασί ποὺ ἤπιε, ἐκτὸς ἀπὸ εὐθυμία, τοῦ ἔχει φέρει καὶ μιὰ ἀκατάσχετη τεμπελιά.

— Ὡραία ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ μέ... τσίπουρο!, μουρμουρίζει κατευχαριστημένος καὶ κατασυγκινημένος.

Καὶ πάνω σ' αὐτὸ ἀκριβῶς... χτυπάει συνθηματικὰ ἡ πόρτα τοῦ Σπιτιοῦ τῶν Ἰσκιων.

Συνθηματικὰ ὅταν λέμε γιὰ τὴν Κάζα ντὲς Όμπρες ποὺ δὲν τὴν πλησιάζει κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας καὶ τὸν ἴδιο τὸν Πάντσο Γίγαντα, ἐννοοῦμε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο χτυπάει ὁ θρυλικὸς μασκοφόρος Ἐκδικητής.

Ὁ Πάντσο κοκκαλώνει.

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ φέγγουμε τὰ ματάκια του ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

— Μυστήρια μέρα κι' ἡ σημερινή!, μουρμουρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του καὶ χαμογελάει κοροϊδευτικά.

Συνεχίζει:

— Ἔτσι εἶναι ὅταν πίνης

πολύ κι' εἶσαι ἀμαθός! Δὲν θὰ σταματήσω ὅμως!... Μοῦ κάνει κέφι! Εἶναι πολὺ διασκεδαστικό!

Σκάει στὰ γέλια.

Ξαναλέει:

— Ἐχω ἀκούσει ὅτι σοῦ φαίνεται σὰν νὰ βαροῦν κουδουνάκια καὶ σὰν ν' ἀκούς ἕνα σωρὸ ἄλλους κρότους ὅταν μεθάς... Ποτὲ ὅμως δὲν φανταζόμουν οἱ κρότοι αὐτοὶ νὰ βαρᾶνε καί... συνθηματικά! Μπράβο τους!

Καὶ πάει πάλι νὰ προχωρήσει.

Οἱ κρότοι ξανακούγονται τότε στὴν πόρτα καὶ ἀκούγονται καὶ πάλι συνθηματικά.

Ὁ Πάντσο μαρμαρώνει δεύτερη φορὰ καὶ τσιρίζει:

— Παναγιά μου Γρηγορούσα! Δὲν εἶναι τῶν... τριῶν ἀστέρων! Μοῦ φάνηκε πὼς τ' ἄκουσα στ' ἀλήθεια!

Ξαφνικὰ σκάει πάλι στὰ γέλια.

— Βρὲ τί κάνει τὸ κρασάκι! Μπράβο του ἄλλη μιὰ φορὰ! Παραλίγο νὰ γελαστῶ! Γιατὶ ἂν ἦταν τὸ χτύπημα στ' ἀλήθεια, θ'ἄπρεπε νὰ τῶκανε ὁ Ζορρός καὶ αὐτός, μάτια μου, σκαρφαλώνει στὰ σύννεφα! Αὐτὴ τὴ στιγμή ξεκίνησε μόλις, ἀπὸ τὸν... πύργο τοῦ Ἄϊφελ!

Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ τὰ λέει αὐτὰ ἡ πόρτα ἀνοίγει μόνη της μὲ μιὰ γερὴ κλωτσιὰ καὶ ἐμφανίζεται ὁ... Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Πάντσο τὸν κυττάζει σὰν ἀπόπληκτος.

Κυττάζει και μέσα στο μπουκάλι του χωρίς να μπορέσει να καταλάβει τίποτ' απ' αυτό το φαινόμενο.

Στο τέλος όμως το καταλαβαίνει απότομα όπως φαίνεται και τα ματάκια του αστράφτουν θριαμβευτικά.

Φωνάζει:

— 'Αντικατοπτρισμός!... Κύττα πλάκες! "Ηθελα να ξερα τί μάρκα είναι αυτό το κρασί για να σκαρώσω μερικές φάρσες σε κάτι ινδιάνους που ξέρω...

— Γιατί δεν μ' ανοίγεις; του λέει στο μεταξύ ο Ζορρό της Ζούγκλας ελαφρώς θυμωμένος. Δεν ακουγες τα χτυπήματά μου;

'Ο Πάντσο από έκπληξι σε έκπληξι το πάει.

— Καλὲ σὰν νάχης δίκιο!, φελλίζει. 'Αντικατοπτρισμός που νά... χτυπάη την πόρτα, δεν είχε ξανακουστή! "Όταν θάρθη ὁ ἀληθινὸς Ζορρός, θὰ τοῦ ζητήσω νὰ μοῦ ἐξηγήση πῶς γίνεται αὐτό!

'Ο "Ελ Ρέϋ που κρύβεται κάτω από τὴ μάσκα καὶ κάτω από τὴ μορφή του Ζορρό τῆς Ζούγκλας, παθαίνει μεγάλη γκάφα στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Πάντσο Γίγαντα καὶ γουρλώνει καὶ τὰ δικά του μάτια με ἀπέραντο θαυμασμό.

— Πῶς ξέρεις πῶς δὲν εἶμαι ὁ ἀληθινὸς Ζορρό; μур-μουρίζει κατὰπληκτός.

'Ο Πάντσο κάνει μιὰ κίνησι σκέτη περιφρόνησι.

— Καὶ μήπως με πέρασες για κανα - χάνο; λέει καταγανακτισμένος. 'Εγὼ εἶμαι

ἡ παραμορφωμένος!... "Ἐχω τε λειώσει τρία σχολεῖα θετικῶν σπουδῶν καὶ ἓνα ...μαγειρικῆς! "Ἐλεγες νὰ μὴν ξέρω τὸ ἔσπι ἀντικατοπτρισμός; 'Ἐσύ, χρυσέ μου καὶ ποῦ μοῦ μιλάς τώρα, εἶναι παρὰ φύσιν! Χτυπάς πόρτες, μιλάς; τί σοῖ φυσικὸ φαινόμενο εἶσαι; Βγάζεις σκάρτα... χίλια βιβλία με τὰ καμώματά σου!

'Ο Ζορρό —δηλαδή ὁ "Ελ Ρέϋ που κάνει τὸν Ζορρό— θυμώνει.

— Μ' ἔπρηξες με τὴ φλυαρία σου!, μουγγρίζει.

Καὶ βλέποντας τὸ μπουκάλι κι' ἐκεῖνος συνεχίζει:

— Μέθυσες; Ποῦ εἶναι τὸ Μαῦρο Πουλί;

— Καλὲ τρελλάθηκες; τσιρίζει ὁ Πάντσο Γίγαντας τρομαγμένος. Τώρα δὲν τὸ πήρες κι' ἔφυγες; 'Αφοῦ ἔσύ, κανονικά, δὲν εἶσ' ἐδῶ! Πῶς μοῦ ἀπευθύνης τὸν λόγο;

'Ο "Ελ Ρέϋ μουρμουρίζει μεσ' ἀπ' τὰ δόντια του:

— Καλὰ μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα τὸ ἐλικόπτερο νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ τὶς κορυφές τῶν δέντρων... 'Εκεῖνο ἦταν! Μὰ εἶναι τρελλὸς νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι; Καὶ ποῦ πήγαινε ἄραγε;

'Ο Πάντσο τσατίζεται.

— Τί μουρμουρᾶς ἐκεῖ πέρα; τσιρίζει αὐστηρά. Σοῦ τῶχω πῆ κι' ἄλλοτε νὰ μὴν τὸ ξεκινᾶς ἔτσι απότομα... Τί ἀπόγινε; Μήπως τὸ τράκαρες σε καμμιά κουκουνάρα κι'

ήρθες τώρα να μου κάνης πλάκα;

“Ο Έλ Ρέϋ όμως έχει καταλάβει τί συμβαίνει.

“Έχει καταλάβει πώς μόλις πριν λίγο ο Πάντσο είδε τον αδερφό του ντυμένο Ζορρό...

Δεν πρέπει να του δώση να καταλάβη πώς οί Ζορρό είναι... Δύο!...

Του λέει μόνο:

— “Ελα μαζί μου!

“Ο Πάντσο εκπλήσσεται.

— Για πού με το καλό; ρωτάει με γουρλωμένα μάτια.

“Ο βασιλιάς της ζούγκλας ξέρει πολύ καλά γιατί ο Πάντσο είναι άπαιράιτητο να πάη μαζί του...

Είναι ο μόνος εκτός από τον Ζορρό που ξέρει να οδηγάη το Μαύρο Πουλί και αν ο αδερφός του πάθη τίποτα στην κιατάστας που βρίσκεται; μόνο αυτός μπορεί να τον φέρη γρήγορα και άνετα πίσω...

“Οσο για το ότι ο Πάντσο θα πιστεύη ασφαλώς πώς το Μαύρο πουλί θα βρίσκεται κάπου εκεί έξω, αφού μόλις τώρα ξέρει ότι έφυγε ο Ζορρό της Ζούγκλας από τον πύργο της Κάζα ντες “Ομπρες, θα βρή εύκολα κάποια δικαιολογία να του πη.

Εύτυχώς ο ανεκδιήγητος βοηθός του μασκοφόρου Έκδικητή, δεν φημίζεται για την έξυπνάδα του...

“Ο Τάϊ Άόβα
σημαδεύει ψηλά

Ο ΖΟΡΡΟ της Ζούγκλας — και για να τον ξεχωρίσωμε έτσι όπως έχουν μπλεχτή τα πράγματα, πρέπει να πούμε ότι ο αληθινός Ζορρό της Ζούγκλας — φτάνει σε λίγα λεπτά πάνω από το διάπεραστο παρθένο δάσος, σ’ ένα σημείο πολύ κοντά με το χωριό Κουάνα...

Προσγειώνει το αυτόγυρό σ’ ένα μικρό ξέφωτο ανάμεσα στα αιώνόβια δέντρα, που αποτελεί ιδανική κρυψώνα.

“Ο λόγος που έχει έρθει κοντά στο χωριό Κουάνα ο Ζορρό, είναι ακριβώς ότι ο άπαισίος Τάϊ Άόβα βρίσκεται εδώ, σύμφωνα με τις πληροφορίες του.

Φαντάζεται πώς ήδη ο αδερφός του θα πρέπει να βρίσκεται στα χέρια του κακούργου.

Πρέπει να μάθη σε ποιο ακριβώς σημείο βρίσκεται για να προσπαθήση να τον ελευθερώση.

“Αρχίζει χωρίς δισταγμό να προχωρή προς την κατεύθυνσι του χωριού Κουάνα.

Το βήμα του είναι γρήγορο.

Βαδίζει χωρίς τον παράμικρό δισταγμό και χωρίς να λογαριάζη τον κίνδυνο.

Και όμως ο κίνδυνος υπάρχει...

Πίσω από τα φουντωτά θάμνα παραμονεύει ο ύπουλος Τάϊ Άόβα, που έχει δη το

έλικόπτερο του μασκοφόρου
'Εκδικητή να χαιμηλώνη πρὸς
τὸ μέρος τῆς ζούγκλας.

Στὰ χέρια του κρατάει μιὰ
καραιμπίνα ποὺ ὑψώνεται καὶ
σημαδεύει μὲ προσοχή...

'Ο κακούργος δὲν σημα-
δεύει στὴν καρδιά τὸν Ζορρὸ
τῆς Ζούγκλας.

'Η σκοπευτική του γραμ-
μὴ πᾶει πολὺ ψηλότερα, στὸν
δεξιό του ὤμο...

'Ο Τάϊ 'Αόβα ἔχει τὸν λό-
γο του ποὺ δὲν θέλει νὰ σκο-
τώσῃ τὸν θανάσιμο ἐχθρὸ
του.

Τοῦ ἔχει ὑποσχεθῆ νὰ πε

θῶνῃ μὲ φρικτὸ θάνατο...

Θέλει νὰ κρατήσῃ τὸν λό-
γο του καὶ θέλει τὸν ἀντίπα-
λό του στὰ χέρια του, ζων-
τανό...

'Ο Ζορρὸ προχωρεῖ κι' ἄλ-
λο πρὸς τὸ μέρος του.

Ξαφνικὰ τὸ δάχτυλο τοῦ
'Αόβα τραβάει τὴ σκανδάλη.

'Ο πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ
τρομερὰ μέσα στὴν παρθένα
ζούγκλα καὶ σβύνει κάθε ἄλ-
λον θόρυβό της...

'Ο Ζορρὸ βιάζει μιὰ κραυ-
γὴ πόνου καὶ τινάζεται σὰν
νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός...

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

'Αποκλειστικότης: Γεν. 'Εκδοτικαὶ 'Επιχειρήσεις Ο.Ε.

ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

τὰ πιὸ διαλεκτὰ ἀναγνώσματα εἶναι:

Κάθε Τρίτη κυκλοφορεῖ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Πατριωτικὲς περιπέτειες

Κάθε Πέμπτη κυκλοφορεῖ ὁ

ΓΚΡΕΚΟ

Ποδοσφαιρικὲς Περιπέτειες

Κάθε Παρασκευὴ κυκλοφορεῖ ὁ

ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Περιπέτειες Ζούγκλας

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 3ος — Άρ. τεύχους 17—Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οίκονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Ο ΠΕΡΕΘ ΛΙΠΟΘΥΜΕΙ!

Μιά ύπέροχη περιπέτεια που δέν πρέπει νά χάσουν οί
άναγνώστες τών περιπετειών.

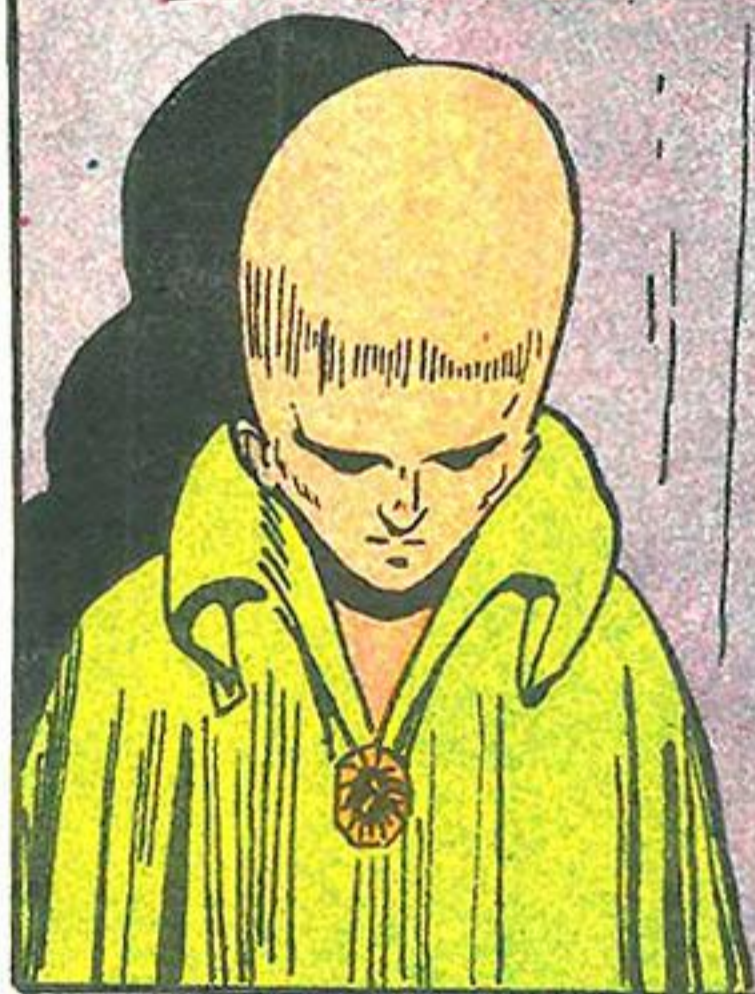
Ο ΠΕΡΕΘ ΛΙΠΟΘΥΜΕΙ!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

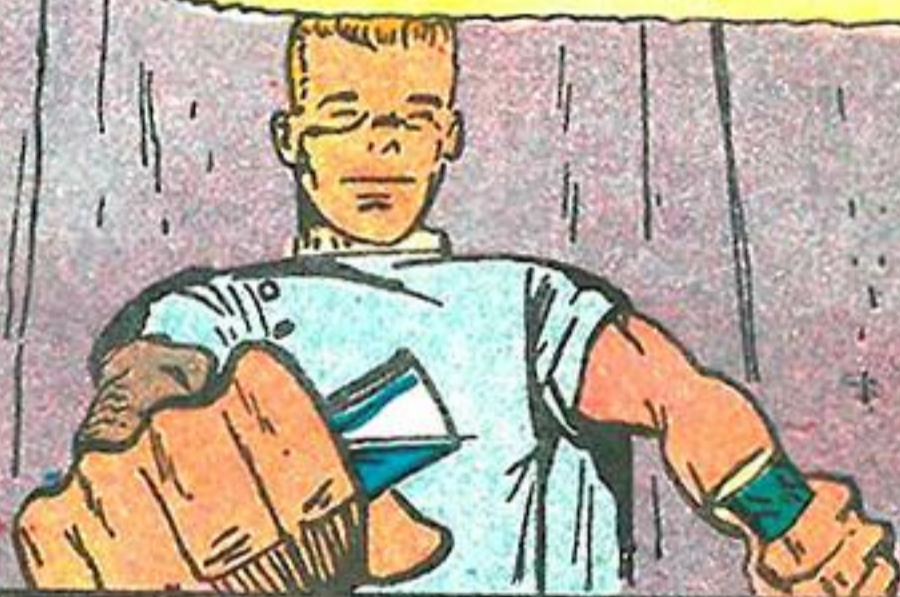

ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

ΕΙΜΑΙ ΕΝΑΣ ΕΠΙΤΗΡΗΤΗΣ...
ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΑ 900. ΕΚΑΤΟΜΜΥ-
ΡΙΑ ΕΠΙΤΗΡΗΤΩΝ ΚΑΘΕΝΑΣ ΑΠΟ
ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΟΡΙΣΜΕ-
ΝΟΣ Σ' ΕΝΑΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΤΟΥ ΓΑ-
ΛΑΞΙΑ. Ο ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΜΟΥ ΕΜΕ-
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΗ,
ΚΑΙ ΕΚΕΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩ-
ΠΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΣ ΝΑ
ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΗΝ ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕ-
ΝΗ ΣΥΝΤΑΓΗ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΩ ΑΛΛΟΙΩΣ ΟΛΟΣ Ο
ΓΑΛΑΞΙΑΣ ΘΑ ΕΚΡΑΓΗ.

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ 7 ΜΕΓΑΛΟΥΣ Ο
ΕΠΙΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΟ-
ΡΙΣΜΟΥΣ, ΜΕ ΕΣΤΕΙΛΕ ΣΤΗ ΓΗ.
ΘΥΜΑΜΑΙ ΟΤΑΝ ΜΟΥ ΕΔΙΝΕ ΤΟ
ΔΙΟΡΙΣΜΟ ΜΟΥ.

ΣΕ ΣΤΕΛΛΩ ΓΚΟΝΤΙΝ
ΜΕ ΑΝΑΠΟΓΗ ΜΕΤΑΜ-
ΦΙΕΣΗ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ
ΓΗ. ΘΑ ΣΟΥ ΑΝΑΠΤΥ-
ΞΩ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΣΟΥ.

Ο ΣΕ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΒΑΘΜΟ ΕΥΦΡΙΑΣ
ΑΝΕΠΤΥΓΜΕΝΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΣΟΥ
ΘΑ ΣΥΛΛΑΒΗ ΟΠΗ ΤΗ ΜΟΡΦΟΣΗ
ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΗ ΓΗ, ΟΤΑΝ ΦΤΑ-
ΣΗΣ ΕΚΕΙ. ΘΑ ΜΕΙΝΗΣ 50 ΓΗ-
ΝΑ ΕΤΗ, ΦΡΟΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗ-
ΝΗΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΞΙΑ.

